Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 40. Ἑξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 2 Αὐγούστου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 36

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ* DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

— Πατερούλη, εἶπε, προσφωνῶντας τὸν Καρδινιὰκ μὲ τὸν τίτλο αὐτὸ ποὺ πολὺ τὸν συνηθίζουν οἱ Ρῶσσοι χωρικοί, εὐγνωμονῶ τὸ Θεὸ γιατὶ μ'ἄφισε νὰ σὲ γνωρίσω πρὶν πεθάνω. Ὁ παππούς μου μιλοῦσε συχνὰ γιὰ τὸ Γάλλον ἀρχηγὸ ποὺ ἔδιωξε τὴ συμφορὰ ἀπ' τὸ σπίτι του. Ἂς εἶναι εὐλογημένα τὰ παιδιά του. Σοῦ παρουσιάζω τὸ γιό μου: τὸν λένε Φεδὸρ κι' ἔχει κι' αὐτὸς ἕνα παιδάκι ποὺ κάθε βράδυ τ' ἀποκοιμίζουν τὰ κανόνια στὸ γειτονικὸ χωριό. Οἱ πατρίδες μας ἔχουν πόλεμο. Ὅμως ἐγὼ δὲν μπορῶ νἆμαι ἐχθρός σου καὶ παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ μᾶς στείλῃ τὴν εἰρήνη.

Ὁ Ἐρρῖκος τοῦ ἀπάντησε μὲ λίγα λόγια γεμάτα συγκίνηση. Ὕστερα ὁ Ἰβὰν ζήτησε ἀπ' τὸν Ἐρρῖκο πληροφορίες γιὰ τὸν ἀδερφό του, γιατὶ ὁ γέρος Ρῶσσος θυμόταν ὅτι ὁ συνταγματάρχης εἶχε δυὸ γιούς.

Ὁ Ἐρρῖκος ἀπάντησε ὅτι ὁ Γιάννης δὲν ἦταν στὴν Κριμαία, μὰ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μποροῦσε νἀρχόταν μαζὺ μὲ τὶς ἐνισχύσεις ποὺ ἔστελνε καθεμέρα ὁ Αὐτοκράτωρ.

Ὕστερα ὁ γέρο - Μοχίλοφ, μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Κόρφ, ὁδήγησε τὸν ταγματάρχη στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου Μαλακώφ, ὅπου ἐφάνηκε ὁλόκληρο τὸ πανόραμα τῆς Σεβαστούπολης.

Ἡ πόλη ἀκόμη δὲν εἶχε παραμορφωθῆ ἀπὸ τὸ βομβαρδισμό. Ἀπλωνόταν ἀνάμεσα σὲ δυὸ κόλπους, κατάλευκη μέσα στὴ βλάστηση τῶν κήπων της. Στὴ νότια πλευρὰ φαινόνταν ἀποθῆκες, στρατῶνες, μαγαζιά. Στὴν ἄλλη πλευρὰ τὸ βόρειο φρούριο ὕψωνε ἐπιβλητικὰ τὸν ὄγκο του.

— Βλέπεις, πατερούλη, εἶπε ὁ γέρος στρατιώτης δείχνοντας πρὸς τὸ βορριά, βλέπεις ἐκεῖνο δὰ τὸ σπιτάκι κοντὰ στὴ θάλασσα; Εἶναι σὲ μέρος πολὺ ἐπικίνδυνο, μὰ ὁ Θεὸς μᾶς φυλάει. Ἐκεῖ μᾶς προσμένει κάθε βράδυ ἡ νύφη μου, ἡ Κατερίνα. Ἂν οἱ Γάλλοι πάρουν τὴν πόλη, ὁ Φεδὸρ κι' ἐγώ, ὅπως κι' ὅλοι οἱ Ρῶσσοι θὰ ταφοῦμε στὰ ἐρείπιά της. Μὰ θὰ σὲ παρακαλέσω γιὰ τὸν ἔγγονό μου, τὸ Γεώργεβιτς καὶ τὴ μητέρα του. Μοῦ ὑπόσχεσαι πῶς θὰ τοὺς προστατέψῃς;

— Μένε ἥσυχος, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Ρώσσου. Οἱ Γάλλοι δὲν λεηλατοῦν οὔτε προσβάλλουν τὶς γυναῖκες... Οἱ ἀγαπημένοι σου δὲν θὰ πάθουν τίποτα, στὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ Μοχίλοφ γύρισε πρὸς τὴν πεδιάδα:

— Δεῖξε μου, ποῦ εἶναι ἡ σκηνή σου;

Ὁ Καρδινιὰκ ἔδειξε.

— Πολὺ καλά, εἶπε ὁ γέρος στρατιώτης. Ἡ πυροβολαρχία μου δὲν θὰ ρίξει ποτὲ ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος.... Ἀντίο, πατερούλη.

Φίλησε πάλι τὸ χέρι τοῦ γάλλου ἀξιωματικοῦ κι' ἔφυγε μαζὺ μὲ τὸ γιό του.

— Τὶ θαυμάσιοι στρατιῶτες, συνταγματάρχα μου, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος στὸν Κόρφ.

— Τὸ παραδέχομαι, εἶπε ὁ Ρῶσσος συνταγματάρχης. Δὲν εἶναι οὔτε ἔξυπνοι, οὔτε παλληκάρια σὰν τοὺς δικούς σας. Εἶναι μάλιστα λίγο δυσκίνητοι ἀπὸ φυσικό τους. Μὰ ἔχουν ἕνα προτέρημα ποὺ δὲν τὄχουν ὅλοι οἱ λαοί: ἔχουν πίστη. Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Τσάρου, βαδίζουν πρὸς τὸ θάνατο μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Γιαὐτὸ νἄστε βέβαιος πῶς ἂν νικήσετε, ἐδῶ δὲν θὰ βρῆτε παρὰ μόνο ἐρείπια καὶ πτώματα.

— Εἶναι κάτι λυπηρὸ αὐτὸς ὁ ἀγῶνας ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἔθνη ποὺ ἔπρεπε ν' ἀγαπιῶνται καὶ ν' ἀγωνίζωνται μαζὺ γιὰ τὴν πρόοδο, εἶπε σοβαρὸς ὁ Καρδινιάκ. Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ ἕνα ἔθνος ἀπολίτιστο καὶ παρηκμασμένο, σὰν τὸ Τουρκικό!

— Εἶναι μοιραῖο, εἶπε ὁ Κὸρφ πού, σὰν Ἀνατολίτης, ἦταν μοιρολάτρης. Μὰ μὴν ἀμφιβάλλετε πῶς κι' ἂν νικηθοῦμε, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὴν πάρουμε τὴν Κωνσταντι-

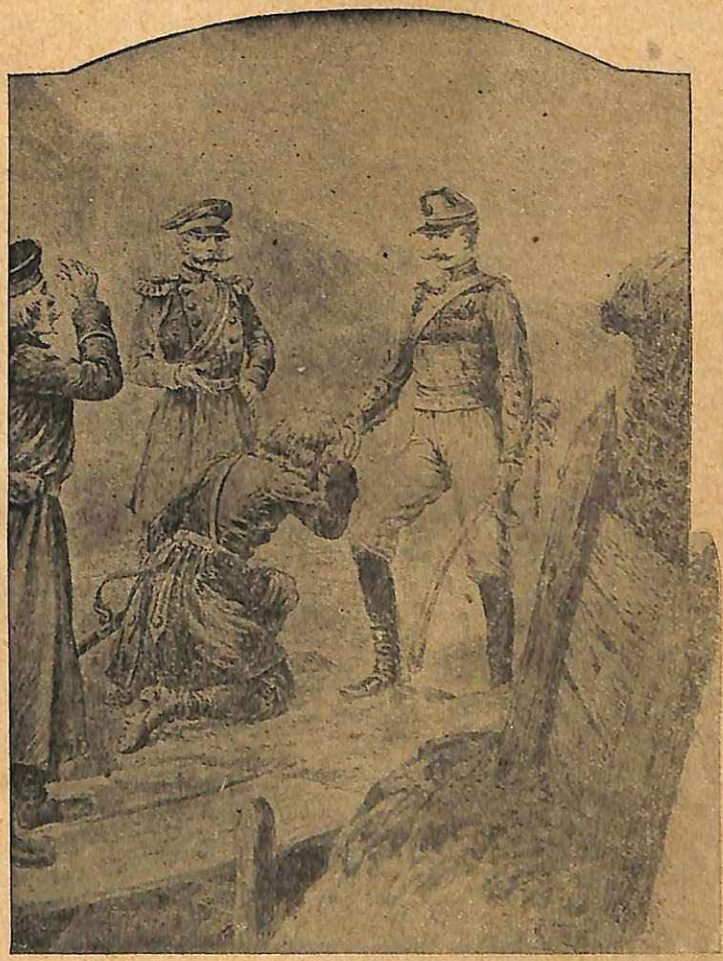

«Ὁ Μοχίλοφ γονάτισε μπρὸς στὸν ταγματάρχη.» (Σελ. 275, στ. α'.)

νούπολη, ποὺ τὴν διεκδικεῖτε σή μερα σεῖς.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶδε μερικοὺς ἀξιωματικούς του, ποὺ ἐρχόνταν νὰ χαιρετήσουν τὸν Καρδινιάκ. Ἄλλαξε κουβέντα:

— Ὥστε ὁ καινούργιος ἠλεκτρικὸς τηλέγραφός σας, ταγματάρχα, στέλνει ἕνα τηλεγράφημα στὸ Παρίσι καὶ φέρνει ἀπάντηση σὲ 24 ὧρες;

— Ναί, συνταγματάρχα, καὶ μεῖς οἱ ἴδιοι τρίβουμε τὰ μάτια μας. Μὰ ἔχει καὶ τὸ ἐλάττωμά του.

— Τί;

— Ὅτι στὸ Παρίσι γεννήθηκε ὁ πειρασμὸς νὰ διευθύνουν αὐτοὶ ποὺ μένουν ἐκεῖ τὶς ἐπιχειρήσεις ἀπὸ μακρυά.

— Κι' αὐτὸ βέβαια δὲν τοῦ καλοφαίνεται τοῦ Πελισσιέ; Καὶ λὲν πῶς εἶναι «ἀγύριστο κεφάλι», ἔ;

— Ποῦ τὸ ξέρετε αὐτό;

— Οἱ στρατιῶτες μας τὄμαθαν ἀπ' τοὺς δικούς σας. Κι' ὅμως ἔχετε ὅλοι σας τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν ἀρχηγό σας.

— Εἶναι ἀπότομος. Μὰ κανεὶς δὲν ἔχει παράπονο.

— Ἀπότομος, καὶ καμμιὰ φορὰ ξέρει νὰ μιλᾷ ὀρθὰ-κοφτά, ἔ;

— Κι' αὐτὸ σωστό, ἀπάντησε ὁ Καρδινιάκ, ἐνῷ γύρω οἱ Ρῶσσοι ἀξιωματικοὶ τὸν ἄκουγαν εὐχαριστημένοι γιατὶ μάθαιναν λεπτομέρειες γιὰ τὸ χαρακτῆρα τοῦ Πελισσιέ. Χτὲς ἄξαφνα, εἶχε τόση φούρκα γιατὶ ἐλάβαινε ἀπ' τὸν Αὐτοκράτορα διαταγὲς καὶ κόντρα διαταγές, ὥστε, στὰ τελευταῖα, στέλνει ἕνα τηλεγράφημα στὸ Ὑπουργεῖο μὲ αὐτὲς τὶς λέξεις: «Ἢ μὲ ξεφορτώνεστε, ἢ κόβω τὸ σύρμα!...»

Οἱ Ρῶσσοι ἔβαλαν τὸ γέλια μ' ὅλη τους τὴν καρδιά. Ἕνας Ρῶσσος ταγματάρχης ἄρχισε κιόλας νὰ διηγῆται ἕνα παρόμοιο ἀνέκδοτο τοῦ στρατηγοῦ Κούλεφ, ὅταν ξαφνικὰ τὸ γέλιο πάγωσε σ' ὅλα τὰ πρόσωπα κι' ὅλοι πῆραν ὕφος ποὺ ἁρμόζει σὲ σχέσεις ὁλότελα ὑπηρεσιακές.

Ξαφνισμένος ὁ Ἐρρῖκος προσπαθοῦσε νὰ μαντέψῃ τὴν ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς διακοπῆς, ὅταν διέκρινε ἕναν ἀξιωματικὸ μὲ κόκκινο χιτώνιο νἄρχεται πρὸς τὸ μέρος τους.

Ἦταν Ἄγγλος.

— Σᾶς ἀφίνουμε, εἶπε ὁ συνταγματάρχης Κόρφ. Ταγματάρχα, καλὴ τύχη!

Καὶ σιγότερα:

— Μὴ μᾶς παρεξηγήσετε. Ἀποφεύγουμε κάθε ἐπαφὴ μὲ τοὺς Ἄγγλους. Αὐτοὶ εἶναι οἱ μόνοι κι' οἱ ἀληθινοί μας ἐχθροί!

* * *

Λίγες μέρες ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴ συνάντηση, ὁ Ἐρρῖκος ἐπῆρε τὸ ἀκόλουθο γράμμα ἀπ' τὸν ἀδελφό του Γιάννη:

«Ἀγαπητέ μου Ἐρρῖκο,

»Μὲ τὸ πρῶτο μέσο συγκοινωνίας ξεκινῶ γιὰ τὸ πεδίο τοῦ πολέμου. Ὁ Αὐτοκράτωρ μ' ἐπιφόρτισε νὰ φέρω στὸν Πελισσιὲ τὰ πρῶτα ραβδωτὰ κανόνια πολιορκίας ποὺ ἐχύθηκαν στὴ Βούργη. Πιστεύω πὼς θὰ προφθάσω νὰ δοκιμάσω τὴ δύναμή τους πάνω στὸ φρούριο Μαλακώφ. Θὰ ἰδῆς θαύματα καὶ θὰ τρίβεις τὰ μάτια σου.

»Μὰ φέρνω ἀκόμη... ἄ, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μαντέψῃς: ὀκτακόσιες ἀσπίδες! Εἶναι ἰδέα τοῦ Αὐτοκράτορος. Θὰ σοῦ πῶ ἐκτενῶς ὅταν θὰ ἰδωθοῦμε.

»Σὲ φιλῶ, ὁ ἀδελφός σου

Γιάννης».

— Ἀσπίδες! ψιθύρισε ὁ Ἐρρῖκος. Ἔχει γούστο νὰ πέρασε ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Ναπολέοντος Γ' νὰ μὲ βάλῃ νὰ πολεμήσω σὰν τὸν Ἀχιλλέα καὶ σὰν τὸν Αἴαντα στὴν Τροία!

Στὶς 5 Ἰουνίου, ὁ Γιάννης ἀποβιβαζόταν στὸ Κάμιτς, κι' οἱ δυὸ ἀδελφοί, ποὺ εἶχαν δυὸ χρόνια νὰ ἰδωθοῦνε, φιλήθηκαν μὲ στοργή.

Ὁ Γιάννης ἔφερνε εὐχάριστα νέα ἀπ' τοὺς δικούς του: ὁ μικρὸς Γεωργάκης ἦταν ῥόδινος καὶ παχουλός. Εἶχε κλείσει τοὺς δεκαοχτὼ μῆνες κι' ἡ ἀνάπτυξή του ἔβγαζε ψεύτικο τὸ ρητὸ τοῦ λαοῦ ποὺ λέει: «εἴκοσι μῆνες, εἴκοσι δόντια», γιατὶ τὸ εἰκοστὸ δοντάκι του εἶχε κιόλας φυτρώσει. Ὁ Γιάννης ἦταν περήφανος γιὰ τὸ γιό του, καὶ πρὶν φύγῃ θέλησε νὰ τοῦ βγάλῃ φωτογραφία. Μὰ τότε δὲν ὑπῆρχαν ἐνσταντανέ, ποὺ μόνον αὐτὰ θὰ μποροῦσαν νὰ πάρουν τὸν ἀεικίνητο Γιῶργο.

Ἔφερνε ὅμως μαζύ του τὴ φωτογραφία τῆς Βαλεντίνας, τὴν εἶχε πάντα ἀπάνω του καὶ τὴν ἔβγαζε κάθε στιγμή. Τὰ ὡραῖα της μάτια φανέρωναν ὅλη τὴ μελαγχολία ποὺ τῆς γεννοῦσε ὁ πόλεμος, γιατὶ ἡ καλὴ καρδιά της δὲ μποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ τὴ σημασία του.

— Κι' ἡ Λούση τὶ γίνεται; ῥώτησε ὁ Πέτρος ποὺ εἶχ' ἔρθει στὸ Κάμιτς μαζὺ μὲ τὸν ταγματάρχη. Ἐγὼ ἔχω νὰ πάρω εἰδήσεις της ἀπ' τὸν Ὀκτώβρη ποὕφυγε ἀπ' τὴ Γαλλία.

— Ἡ Λούση; Μὰ πρέπει νὰ ἤρθε στὴν Κριμαία τὴν περασμένη βδομάδα. Ἡ ἡγουμένη μοῦπε πὼς ἀπ' τὴ Ρώμη εἶχε ζητήσει νὰ τὴν μεταθέσουν ἐδῶ καὶ τὄχε πετύχει γιατὶ τὰ χειρουργεῖα ἐδῶ ἔχουν μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ ἀδελφές. Ὥστε τώρα θὰ βρίσκεται δῶ.

— Ἐδῶ; ἔκαμε ὁ Ἐρρῖκος χλωμιάζοντας.

Γιατὶ τὸ αἴσθημα ποὕχε νοιώσει ἄλλοτε γιὰ τὴν ὀρφανὴ κόρη τῆς Κοστάντης, ζοῦσε ἀκόμη στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του. Οἱ περιπέτειες, οἱ κόποι, οἱ ἐκστρατεῖες δὲν μπόρεσαν νὰ σβύσουν τὴν ἀγνὴν εἰκόνα ποὺ ὁμόρφαινε τὶς ἀναμνήσεις του. Μόνο ποὺ τὴν εἶχαν ἐξιδανικεύσει. Τὴν ἐλάτρευε ὅπως λατρεύουμε μιὰν ἁγία, καὶ στὶς μελαγχολικὲς μέρες τῆς πολιορκίας, κλείνοντας τὰ μάτια στὴ σκηνή του, ἔβλεπε τὴ μορφή της μέσα στὴ λευκὴ σὰ χιόνι κορνέτα καὶ ἄκουγε τὶς τελευταῖες λέξεις της ποὺ θυμόταν: «Ἂν καμμιὰ φορὰ κινδυνέψῃ, θἄμαι στὸ πλευρό του».

Καὶ τώρα βρισκόταν στὴν Κριμαία, κοντά του. Ἕνα παράδοξο συναίσθημα ἀνησυχίας ἔκαμε τὸν Ἐρρῖκο νὰ συλλογιστῇ:

— Ἂν μὲ πάρῃ καμμιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι ἢ στὴν καρδιά;

Κι' ἡ ἀνησυχία αὐτὴ τὸν παρακολουθοῦσε σὲ τρόπο ποὺ κι' ὁ Γιάννης τὸ κατάλαβε καὶ μετάνοιωσε γιατὶ τοὕχε φέρει αὐτὴ τὴν εἴδηση.

Μὰ οὔτε κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε ποῦ ἀκριβῶς βρισκόταν ἡ Λούση. Ἴσως στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Κάμιτς. Ἴσως σὲ κανένα ἀπ' τὰ κινητὰ χειρουργεῖα τῶν μεραρχιῶν.

— Ἐγὼ θὰ ψάξω νὰ τὴν βρῶ! εἶπε ὁ Πέτρος. Ἄλλωστε κι' αὐτὴ θὰ ψάχνῃ γιὰ μᾶς... Καὶ θὰ τὴν βρῶ. Θὰ μοῦ δώσετε ὅμως, ταγματάρχα μου, μιὰ ἡμερησία ἄδεια;

— Ναί, σοῦ δίνω, Πετράκη, πήγαινε, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος μ' ἕνα μελαγχολικὸ τόνο φωνῆς.

— Καὶ δὲ μὲ ρωτᾷς γιὰ τὶς ἀσπίδες μου; εἶπε ὁ Γιάννης θέλοντας νὰ διώξῃ τὶς μελαγχολικὲς σκέψεις τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ἀλήθεια, γιὰ πές μου!

— Σοῦ τὸ εἶπα, εἶναι ἰδέα τοῦ Αὐτοκράτορος. Ξέρεις ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ εἶναι ἀνθρωπιστὴς καὶ ἂν ἀπ' τὄνα μέρος κοιτᾷ νὰ τελειοποιήσῃ τὰ μέσα τοῦ πολέμου γιὰ νὰ σκοτώσῃ ὅσο μπορέσῃ περισσότερους Ρώσσους, ἀπ' τἄλλο μέρος πολεμᾷ νὰ ἐλαττώσῃ τὶς ἀπώλειες τοῦ στρατοῦ μας. Ξέρεις ὅτι τὸν περασμένο Φλεβάρη ἔστειλε τέσσερες χιλιάδες θώρακες. Μὰ ἔμαθε πὼς δὲν τοὺς ἐχρησιμοποίησαν γιατὶ ὁ στρατιώτης στενοχωριέται φορῶντας αὐτὸ τὸ βαρὺ καὶ σκληρὸ σίδερο στὸ κορμί του. Δὲν ἀπελπίστηκε. Σκέφθηκε τὶς ἀσπίδες καὶ τὶς ἔστειλε.

— Ὥστε ὁ Αὐτοκράτωρ πίστεψε πὼς δὲ φορέσαμε τοὺς θώρακες γιατὶ ἐβάραιναν; Ἀ, γελάστηκε, Γιάννη μου! Ὁ λόγος εἶναι ὅτι ὁ Γάλλος δὲν ξέρει νὰ προχωρεῖ στὴ μάχη παρὰ μόνο μὲ στῆθος ἀκάλυπτο. Γι' αὐτὸ κι' οἱ ἀσπίδες δὲν θἄχουν καλύτερη τύχη, θὰ τὸ ἰδῆς.

— Τὸ πιστεύεις πὼς αὐτὸς εἶν' ὁ λόγος;

— Καὶ βέβαια τὸ πιστεύω. Θὰ στὸ ποῦν καὶ στὸ Ἐπιτελεῖο.

— Τότε θὰ ὁμολογήσῃς, φίλε μου, ὅτι εἶναι μιὰ ἁπλὴ πρόληψη. Οἱ θωρακοφόροι μας δὲν τὸ θεωροῦν ντροπὴ νὰ φοροῦν θώρακες ὅπως οἱ μεσαιωνικοὶ πρόγονοί μας. Γιατὶ θὰ τὸ θεωρήσῃ ντροπὴ τὸ πεζικό;

— Αὐτὸ ποὺ λὲς εἶναι λογικό, μὰ βλέπεις, ἄλλο λογικὴ κι' ἄλλο αἴσθημα. Ἔλα τώρα, πές μου πῶς θὰ τὶς χρησιμοποιήσετε τὶς ἀσπίδες ποὺ ἔφερες;

— Ὁρίστε: τὴ στιγμὴ τῆς ἐφόδου, ἡ πρώτη γραμμὴ τῶν ἀνδρῶν ποὺ θὰ ὁρμήσουν νὰ καταλάβουν ἕνα ὀχύρωμα ἰσχυρὸ σὰν τὸ Μαλακώφ, κινδυνεύει νὰ πάθῃ πανωλεθρία. Ὑπόθεσε λοιπὸν πὼς καθένας κρατεῖ ἐμπρός του μιὰν ἀσπίδα μεταλλικὴ ὕψους 1,30 μέτρα καὶ πλάτους 0,50. Ὑπόθεσε ἀκόμη ὅτι οἱ ἄνδρες βαδίζουν πυκνά. Τότε οἱ ἀσπίδες θ' ἀποτελέσουν ἀληθινὸ τεῖχος, ὅπου θὰ χτυπήσουν δίχως ἀποτέλεσμα οἱ σφαῖρες τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ πρώτη γραμμὴ θὰ περάσῃ μὲ ἐλάχιστες ἀπώλειες καὶ θὰ προστατέψῃ καὶ τὴ δεύτερη.

— Καὶ τὸ κανόνι τὸ ξεχνᾷς;

— Ἔ, βέβαια τὸ κανόνι εἶναι ἱκανὸ νὰ τρυπήσῃ τὸ μεταλλικὸ αὐτὸ τεῖχος. Μὰ ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι σὲ μιὰ ἐπίθεση τὴ μεγαλύτερη καταστροφὴ φέρνουν οἱ σφαῖρες.

— Βλέπω πὼς ὁ Αὐτοκράτωρ σ' ἔχει πείσει.

— Ναί.

— Μὰ πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν ἐσὺ θὰ πείσῃς ἐδῶ κανέναν.

Τὴν ἐπομένη ὁ Γιάννης κι' ὁ Ἐρρῖκος πῆγαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ χαρακώματα ποὺ ἦταν ἀπέναντι στὸ ὀχύρωμα Μαλακώφ.

— Τὸ νοῦ σου! εἶπε ὁ ταγματάρχης τῶν κυνηγῶν στὸν ἀδερφό του, καθὼς ἐπρόβαλε μέσ' ἀπ' τὸ χαράκωμα τὸ κεφάλι του. Οἱ Ρῶσσοι παραφυλᾶν ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ ρίχνουν πάνω σὲ κάθε τι ποὺ θὰ ἰδοῦν νὰ προβάλῃ πάνω ἀπ' τὰ χαρακώματα. Θἄχε γούστο νὰ τὰ «τσουγκρίσῃς» εἰκοσιτέσσερις ὧρες μετὰ τὴν ἄφιξή σου.

Καὶ γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ πόσο εἶχε δίκιο νὰ τοῦ συνιστᾷ προφύλαξη, ὁ Ἐρρῖκος ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ τοποθέτησε στὴν κορφὴ τῶν προχωμάτων.

Ἀμέσως ἀκούστηκαν μερικὰ σφυρίγματα κι' οἱ σφαῖρες πέρασαν σύρριζα στὸ καπέλλο.

— Ἔτσι πῆγε ἄδικα κι' ὁ στρατηγὸς Μπιζό, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος. Βγῆκε νὰ ἰδῇ μιὰ στιγμὴ τὰ ἀντεπιθετικὰ ἔργα τῶν Ρώσσων καὶ τὸν πῆρε μιὰ σφαῖρα στ' αὐτί.

— Πρόσεχε τώρα ποὺ θὰ πάρῃς τὸ πηλίκιό σου.

— Ἔννοια σου... Νά, ἰδές!

Μιὰ σφαῖρα εἶχε πετύχει τὸ πηλίκιο καὶ τὸ πέταξε μέσα στὸ χαράκωμα.

Ἀπὸ ἕνα σημεῖο ποὺ δὲν ἦταν ἀνοιχτὸ στὶς ἐχθρικὲς σφαῖρες, ὁ Γιάννης μπόρεσε νὰ ἐξετάσῃ τὸ ὀχύρωμα Μαλακώφ, ἀκούγοντας καὶ τὶς ἐξηγήσεις ποὺ τοῦδινε ὁ ἀδελφός του γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ ὀργάνωση τοῦ φρουρίου.

— Εἶναι χάπι ποὺ δὲν καταπίνεται εὔκολα, εἶπε στὸ τέλος. Τὸ καλύτερο θἄναι νὰ πλησιάσουν ὅσο μποροῦν τὰ χαρακώματα πρὸς τὸ ὀχύρωμα, γιὰ νὰ μὴν ἔχουν νὰ περάσουν μεγάλη ἀπόσταση στὴν ἐπίθεση.

Ὁ Γιάννης ἔκαμε καλὴ παρατήρηση, γιατὶ ἡ πρώτη ἐπίθεση ἀπέτυχε, ἀκριβῶς ἐπειδὴ οἱ στρατιῶτες ὑποχρεώθηκαν νὰ ξεκινήσουν ἀπὸ ἀπόσταση μεγάλη ἀπ' τὸ φρούριο, κάτω ἀπὸ θεριστικὰ πυρὰ τοῦ ἐχθροῦ. Περιττὸ νὰ σημειώσουμε πὼς οἱ ἀσπίδες τοῦ Ναπολέοντος Γ' δὲ χρησιμοποιήθηκαν οὔτε στὴν πρώτη ἐπίθεση, οὔτε στὴν ἑπόμενη.

Ἡ ἀποτυχία αὐτή, ποὺ γέμισε θλίψη ὅλη τὴ Γαλλία, ἐβάρυνε κάπως καὶ τὸ στρατηγὸ Πελισσιέ, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν καλπασμὸ τοῦ ἀλόγου του κι' ἔφτασε μιὰ ὥρα ἀργότερα στὴ θέση «Βικτώρια» ὅπου τὸν περίμενε ὁ λόρδος Ράγκλυν, κι' ἀπ' ὅπου θὰ ἔδιναν τὸ σημεῖο τῆς ἐπίθεσης μὲ μιὰ φωτοβολίδα. (Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΙΗ'.

Πῶς τὴν ἔπαθαν οἱ Ἀρκούδες

Ὁ βαρῶνος Μυγχάουζεν ἐξακολουθεῖ σήμερα καὶ τελειώνει τὴν διήγησή του γιὰ τὶς ἀρκούδες τοῦ Βόρειου Πόλου:

«Ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος καὶ δὲν εἶχα νὰ χάσω στιγμή. Εὐτυχῶς μιὰ καλὴ ἰδέα μοῦ ἦρθε: Μὲ τὸ μαχαίρι μου, ἔγδαρα γρήγορα τὴν ἀρκούδα ποὺ εἶχα σκοτώσει. Μὰ τόσο γρήγορα, ὅσο ἕνας ἄλλος θὰ ἔγδερνε μὲ τὴν ἡσυχία του ἕνα λαγό. Ἔπειτα πῆρα τὸ πετσί της, τυλίχτηκα μ' αὐτὸ καλά-καλὰ καὶ πρόσεξα νὰ τοποθετήσω τὸ κεφάλι της ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ δικό μου σὰν καπέλλο.

«Σὲ λίγο, ὅλο τὸ κοπάδι ἔφθασε κοντά μου καὶ μὲ περικύκλωσε. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν θαυμαστό. Ὅλες οἱ ἀρκούδες ἤρθαν καὶ μὲ μύρισαν· μὰ καμμιὰ δὲν ὑποπτεύθηκε πὼς ἤμουν ἄνθρωπος: μὲ πῆραν καὶ μένα γι' ἀρκούδα, ὄχι βέβαια ἀπ' τὶς μεγάλες, ἀλλ' ἀπὸ τὶς μικρές, ἀρκουδόπουλο. Κι' ἀφοῦ μοῦ ἔκαμαν ἕνα σωρὸ χάδια, μὲ πῆραν μαζί τους.

«Ἀρκετὰ καλὰ μποροῦσα νὰ κάνω κι' ἐγὼ ὅ,τι ἔκαναν, ἀκόμα καὶ νὰ μουγγρίζω. Στὸ περπάτημα, ἐννοεῖται, καὶ στὸ χορὸ μὲ τὰ δυό, τὶς ξεπερνοῦσα. Κι' ἀφοῦ ἀπόκτησα ἔτσι ὅλη τους τὴν ἐμπιστοσύνη, ἄρχισα νὰ συλλογιέμαι πῶς μποροῦσα νὰ ὠφεληθῶ ἀπ' αὐτὴ τὴ σπάνια εὐκαιρία. Τόσες γούνες!.. θησαυρός!

«Ἄκουσα μιὰ μέρα τὸ γιατρὸ τοῦ καραβιοῦ μας νὰ λέῃ, πὼς ἡ παραμικρὴ πληγὴ στὴ σπονδυλικὴ στήλη φέρνει ἀμέσως τὸ θάνατο. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ κάμω τὸ πείραμα. Καὶ μὲ τὸ μαχαίρι, ποὺ τὸ εἶχα πάντα στὴν τσέπη μου, χτύπησα ξαφνικὰ τὴν πιὸ μεγάλη ἀρκούδα στὸ σβέρκο, κοντὰ στοὺς ὤμους. Ἀλίμονό μου ἂν δὲν ψοφοῦσε, θὰ μ' ἐσπάραζε! Εὐτυχῶς τὴν εἶδα νὰ πέφτῃ χωρὶς νὰ κάνῃ οὔτε κίχ.

«Πῆρα τότε θάρρος καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, χωρὶς πολλὴ δυσκολία, τὶς ξεπάστρεψα ὅλες. Γιατὶ μολονότι ἔβλεπαν τὶς συντρόφισσές τους νὰ πέφτουν, δὲν ὑποπτεύονταν τὴν αἰτία καὶ μάφιναν νὰ τὶς πλησιάζω καὶ νὰ τοὺς δίνω τὴ μαχαιριὰ ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε. Ὕστερα, χωρὶς κανένα φόβο, γύρισα στὸ καράβι κι' ἔδωσα τὴν εἴδηση. Τότε ὅλοι οἱ ναῦτες βγῆκαν καί, σὲ λίγες ὧρες γδάραμε τὶς σκοτωμένες ἀρκούδες—ἀπάνω ἀπὸ χίλιες,—καὶ κουβαλήσαμε τὶς πολύτιμες γούνες τους καὶ τὰ ζαμπόνια τους. Γιατὶ μόνο αὐτὰ τρώγονται ἀπ' ὅλο τὸ κρέας τῆς ἀρκούδας.»

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΕΛΗ

[Συνέχεια καὶ τέλος· Ἴδε σελ. 275]

Οὔτε μιὰ μυτίτσα κουνελιοῦ δὲν ξεπροβάλλει μέσ' ἀπ' τοὺς φουντωτοὺς θάμνους. Μόνο νοιώθει κανεὶς ἕνα μυστηριῶδες ρίγος στὸν ἀέρα, ὡσὰν κάθε φύλλο καὶ κάθε κλαδὶ τῶν θάμνων νὰ κρύβῃ καὶ μιὰ ὕπαρξη ἀπειλουμένη.

Ὑπάρχουν τόσοι κρυψῶνες μέσα στὸ δάσος: οἱ ὑπόγειες φωλιές, οἱ θάμνοι, τὰ δεμάτια, οἱ κουφάλες τῶν δέντρων καὶ πρὸ πάντων οἱ λάκκοι, οἱ μικροὶ λάκκοι τοῦ δάσους ποὺ φυλᾶνε τὸ βρόχινο νερὸ τόσες μέρες μετὰ τὴ βροχή. Ὁμολογῶ πὼς θἄθελα νὰ βρισκόμουν μέσα σὲ μιὰ παρόμοια τρύπα. Μὰ ὁ σύντροφός μου προτιμοῦσε νὰ μένουμε «ἀκάλυπτοι», νἄχουμε ἐλευθερία κινήσεων, νὰ βλέπουμε ἀπὸ μακρυὰ καὶ νἄχουμ' ἐλεύθερο τὸν ἀέρα μπροστά μας. Ἀλλά, σὲ λίγο, οἱ κυνηγοὶ ἔφταναν κάτω ἀπ' τὸ δάσος.

Ἄ! αὐτὴ τὴν πρώτη τουφεκιά, ποὺ τρυποῦσε τὰ φύλλα σὰν ἀπριλιάτικο χαλάζι καὶ σακάτευε τὶς φλούδες τῶν δένδρων, ποτὲ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω! Ἕνα κουνέλι ἔσχισε σὰν ἀστραπὴ τὸ δρομάκι τοῦ δάσους, ξεφτίζοντας τούφφες χλόης μὲ τὰ τεντωμένα του νύχια. Ἕνας σκίουρος κατρακύλησε ἀπὸ μιὰ καστανιά, ρίχνοντας πράσιν' ἀκόμη κάστανα. Δυὸ-τρεῖς φασιανοὶ πέταξαν βαρειά, καὶ μιὰ σύγχυση ἔγιν' αἰσθητὴ στοὺς κλάδους, στὰ ξερὰ φύλλα, ὡσὰν ἡ τουφεκιὰ αὐτὴ νὰ τάραξε, νὰ ξύπνισε, νὰ τρόμαξε κάθε τι ποὺ ζοῦσε μέσα στὸ δάσος.

Ἀρουραῖοι κυλοῦσαν μέσα στὶς τρύπες του. Ἕνα μεγάλο σκαθάρι πρόβαλε ἀπ' τὴν τρύπα τοῦ κορμοῦ, πίσω ἀπ' τὸν ὁποῖο εἴμαστε κρυμμένοι, καὶ στρηφογύριζε τὰ χοντρά του μάτια, γουρλωμένα ἀπ' τὸν τρόμο. Ὕστερα μαμούνια, τριζόνια, πεταλούδες πετοῦσαν τρομαγμένα δῶ καὶ κεῖ. Ἕνα τόσο δὰ φτερωτὸ μὲ ἀράχνινα γυαλιστερὰ φτεράκια, ἦρθε καὶ κάθισε πάνω στὸ ράμφος μου. Μὰ ἤμουν ἐγὼ τόσο φοβισμένος ποὺ δὲν εἶχα ὄρεξη νὰ γελάσω μὲ τὴ σαστισμάρα του.

Ὁ γέρος, αὐτὸς ἦταν πάντα ἥσυχος. Πρόσεχε πολὺ τὰ γαυγίσματα καὶ τὶς τουφεκιές, κι' ὅταν πλησίαζαν, μοῦκανε νόημα καὶ πηγαίναμε πιὸ μακρυά, κρυβόματτε στὰ φυλλώματα.

Μιὰ φορὰ νόμισα πὼς εἴμαστε χαμένοι. Ἡ δεντροστοιχία ποὺ ἔπρεπε νὰ διασχίσουμε, ἦταν φρουρημένη ἀπὸ ἕναν κυνηγὸ σὲ κάθε ἄκρη. Ἀπ' τὴ μιά, ἕνα παλληκάρι ἴσαμε κεῖ πάνω, μὲ μαῦρες φαβορίτες, ποὺ σὲ κάθε κίνημά του ἔκανε νὰ κουδουνίζει ὁλόκληρο συνεργεῖο, μαχαίρι κυνηγιοῦ, φυσιγγιοθήκες, κουτὶ γιὰ πυρίτιδα,— κι' ἀφίνω τὶς ψηλὲς ἴσαμε τὰ γόνατα γκέττες, ποὺ τὸν ψήλωναν ἀκόμη πιὸ πολύ. Στὴν ἄλλη ἄκρη, ἕνας γέρος τόσος-δά, στηριγμένος σ' ἕνα δέντρο, κάπνιζε ἥσυχος τὴν πίπα του, μὲ τὰ μάτια μισοκλεισμένα σὰ νἄθελε νὰ κοιμηθῇ. Αὐτὸς δὲν μὲ φόβιζε. Μὰ ὁ ἄλλος, ὁ ψηλός...

— Κοκκινέλη, δὲ νοιώθεις τίποτα ἐσύ! μοῦπε γελῶντας ὁ συντροφός μου.

Χωρὶς φόβο, ἄνοιξε διάπλατα τὶς φτερούγες καὶ πέταξε ἀγγίζοντας σχεδὸν τὶς γάμπες τοῦ τρομεροῦ κυνηγοῦ μὲ τὶς φαβορίτες.

Ὁ καϊμένος ἐκεῖνος ἦταν τόσο σφιχτοδεμένες μέσα στὴν ἐξάρτησή του, τόσο ἀπορροφημένος νὰ κοιτάζεται μὲ θαυμασμὸ ἀπὸ πάνω ὥς κάτω, ὥστε ὅταν στήριξε στὸν ὦμο τὸ τουφέκι γιὰ νὰ σημαδέψῃ, ἐμεῖς ἤμαστε πιὰ «ἐκτὸς βολῆς». Ἄ, ἂν ἤξεραν οἱ κυνηγοί, τὴν ὥρα ποὺ θαρροῦν πὼς εἶναι καταμόναχοι στὸ δάσος, πόσα μικρὰ ματάκια τοὺς κατασκοπεύουν ἀπ' τὰ κλαδιά, πόσες λεπτὲς μυτίτσες κρατοῦν τὰ γέλια βλέποντας τὴν ἀδεξιότητά τους!..

Φεύγαμε κι' ἀκόμα φεύγαμε. Ἀκολουθοῦσα πιστὰ τὸ σύντροφό μου. Πετοῦσα ὅσο πετοῦσε αὐτός, στεκόμουν ὅταν στεκόταν. Θυμᾶμαι ζωηρὰ πὼς περάσαμε ἀπ' τὴ δεντροστοιχία ὅπου ἡ μητέρα μου μᾶς εἶχε σεργιανίσει στὸν ἥλιο, μένα καὶ τἀδέλφια μου, τόσες φορές· ὅπου πηδοῦσαμε χαρωπά, τσιμπῶντας τὰ κόκκινα μερμήγκια ποὺ ἀνέβαιναν στὰ πόδια μας· ὅπου συναντούσαμε μικροὺς φιλάρεσκους φασιανοὺς ποὺ δὲν καταδέχονταν νὰ παίξουν μαζί μας.

Τὴν εἶδα σὰ σὲ ὄνειρο τὴ μικρή μου δεντροστοιχία, τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν περνοῦσε μιὰ κίσσα, ψηλὴ πάνω στὰ λεπτὰ πόδια της, μὲ τὰ μάτια προσεχτικὰ ἀνοιγμένα, ἕτοιμη νὰ φτερουγίσῃ. Ὕστερα τὸ νερό, ὅπου ἐρχόμαστε πολλὰ πουλιὰ μαζὶ νὰ πιοῦμε καὶ νὰ πιτσιλιστοῦμε μὲ σταγόνες ποὺ γλιστροῦν πάνω στὸ γυαλιστερὸ πτέρωμα...

Μέσα στὸ νερὸ αὐτὸ ὑπῆρχε μιὰ συστάδα ἀπὸ σκλήθρες πολὺ πυκνή. Ἐκεῖ τρυπώσαμε. Θἄπρεπε νἄχουν θαυματουργὴ μύτη τὰ λαγωνικὰ γιὰ νὰ μᾶς ἀνακαλύψουν. Δὲν εἴχαμε σταθῇ ἕνα λεπτό, ὅταν φτάνει ἕν' ἀγριοκάτσικο, σερνάμενο στὰ τρία πόδια κι' ἀφίνοντας μιὰ αἱματερὴ γραμμὴ πίσω του, πάνω στὰ χόρτα. Ἦταν τόσο θλιβερὸ τὸ θέαμα, ὥστε ἔκρυψα τὸ κεφάλι μου στὰ φύλλα νὰ μὴ βλέπω. Ἄκουσα ὅμως τὸ λαβωμένο ζῶο νὰ πίνῃ, ἀσθμαίνοντας ἀπ' τὸν πυρετὸ ποὺ τὸ βασάνιζε...

Ἡ μέρα σωνόταν. Οἱ τουφεκιὲς μάκραιναν, λιγόστευαν. Ὕστερα ἦρθε βαθειὰ σιωπή...

Τὸ κυνήγι εἶχε τελειώσει. Γυρίσαμε ἥσυχα-ἥσυχα στὴν κατοικία μας νὰ μάθουμε νέα γιὰ τοὺς συντρόφους μας. Περνῶντας ἀπ' τὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ δάσους, εἶδα κάτι τρομακτικό:

Στὴν ἄκρη ἑνὸς λάκκου, οἱ λαγοὶ μὲ τὸ πυρρὸ τρίχωμα καὶ τὰ σταχτιὰ κουνέλια μὲ τὶς ἄσπρες οὐρίτσες κοιτονται πλάϊ-πλάϊ. Ποδαράκια ποὺ ὁ θάνατος τἄχε ἑνώσει κι' ἔμοιαζαν σὰ νὰ ζητοῦσαν ἔλεος, μάτια κλειστὰ ποὺ φαινόνταν σὰ δακρυσμένα. Ὕστερα πέρδικες κόκκινες καὶ σταχτιές, μεγάλες σὰν τὸν σύντοφό μου καὶ περδικόπουλα μικρά, φετεινὰ σὰν καὶ μένα, ποὺ εἶχαν ἀκόμη πούπουλα κάτω ἀπ' τὰ φτερά.

Ξέρετε τίποτε θλιβερότερο ἀπὸ ἕνα πουλὶ νεκρό; Φτερούγες ἁπλωτές, εἶναι μιὰ χαρὰ νὰ τὶς βλέπῃ κανείς. Ὅταν ὅμως κοίτονται ἔτσι διπλωμένες κι' ἄψυχες, εἶναι ν' ἀνατριχιάζῃς. Ἕνα ὑπέροχο ἀγριοκάτσικο φαινόταν σὰ νὰ κοιμᾶται, ἐνῷ ἡ ρόδινη γλῶσσα του πρόβαλλε ἀπ' τὸ στόμα, σὰ νἄθελε νὰ γλείψῃ ἀκόμη...

Κι' οἱ κυνηγοὶ ἦταν σκυμμένοι πάνω σ' αὐτὸ τὸ σφαγεῖο, μετρῶντας τὰ ματωμένα αὐτὰ πόδια, μετακινῶντας καὶ ἀραδιάζοντας, χωρὶς εὐλάβεια πρὸς τὶς ζεστὲς ἀκόμη πληγές. Καὶ τὰ λαγωνικὰ μύριζαν ἀκόμη τὸν ἀέρα, σὰ νἄθελαν νὰ συνεχίσουν τὸ προδοτικὸ ἔργο τους.

Ἄ! καθὼς βασίλευε ὁ ἥλιος καὶ τοὺς βλέπαμε νὰ φεύγουν, ρίχνοντας τοὺς μακρυοὺς ἴσκιους τους στὴν ὀργωμένη γῆ, πῶς τοὺς καταραστήκαμε κι' ἀνθρώπους καὶ σκύλους, ὅλη αὐτὴ τὴν κακοποιὰ συμμορία!..

Στὸ δρόμο μας ἀπαντούσαμε δυστυχισμένα ζῶα, χτυπημένα τυχαῖα ἀπ' τὸ μολύβι, ποῦμεναν ἐκεῖ ἀφισμένα στὸ ἔλεος τῶν μερμηγκιῶν καὶ τῶν ἀρουραίων, μὲ τὸ ρύγχος σκονισμένο καὶ τὴν πληγὴ λασπωμένη. Κίσσες, χελιδόνια, ποῦπεσαν νεκρὰ καθὼς πετοῦσαν, ἀνάσκελα, μὲ τὰ μικρὰ ξυλιασμένα ποδαράκια πρὸς τὸν οὐρανό, πρὸς τὴ νύχτα ποὺ κατέβαινε γοργή, ψυχρή, γεμάτη ὑγρασία.

Μὰ τὸ πιὸ ἀνατριχιαστικὸ ἀπ' ὅλα ἦταν ν' ἀκοῦμε, μέσ' ἀπ' τὰ βάθη τοῦ δάσους, στὴν ἄκρη τοῦ λιβαδιοῦ καὶ κεῖ-κάτω στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, φωνὲς ζώων θλιβερές, γεμάτες πόνο καὶ παράπονο, νὰ χάνονται μέσα στὴ νύχτα χωρὶς ἀπάντηση καμμιά...

(Alphonse Daudet)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Καὶ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ἐκάθησε λοιπὸν δίπλα της κι' ἡ Ἀνθούλα ἀντικρύ της.

Ὁ δρόμος ἦταν θελκτικός. Τὸ ποτάμι ἄλλοῦ ἔτρεχε ἥσυχο κι' ἄλλοῦ ἔπεφτε μὲ ὁρμὴ ἀπὸ ψηλά, κι' ὁ ἥλιος, ἀπὸ κάθε στάλα νεροῦ, ἔκανε κι' ἕνα διαμάντι.

— Ἰδές, Πάτροκλε, τί ὡραῖος καταρράκτης! εἶπε ἡ κυρία Λάντη. Εἶν' ἕνας μικροσκοπικὸς Νιαγάρας!

Ἀλλὰ τὰ μάτια τῆς Ἀνθούλας συνάντησαν τὰ μάτια τοῦ Πάτροκλου κι' αὐτὸς δὲν τόλμησε νὰ πῇ τίποτα. Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος καταρράκτης ἔμοιαζε τόσο μὲ τὸν ἄλλον ὅπου λίγο ἔλειψε νὰ πνιγοῦν!.. Σὲ μιὰ στιγμή. ὁ Πάτροκλος φαντάστηκε τὴ βάρκα, τὸ ἔμμα, τὸ κουπὶ ποὺ τοῦ εἶχε φύγει, τὴν Ἀνθούλα ποὺ προσευχόταν γονατιστή καὶ τὸ Γιάννη ποὺ τοὺς εἶχε σώσει...

Ποῦ ἦταν ἄραγε ὁ Γιάννης. Δὲν τὸν εἶδε ἀφότου ἤρθε. Ἀλλὰ μὲ κανένα τρόπο δὲν θἄθελε νὰ ρωτήσῃ τώρα γι' αὐτόν, γιατὶ ἡ Ἀνθούλα μποροῦσε νὰ μαντέψῃ πὼς συλλογιζόταν τὸ δυστύχεστο ἐκεῖνο περιστατικὸ τοῦ περασμένου χρόνου.

Μόνο ἡ κυρία Λάντη μιλοῦσε καὶ φαινόταν καταμαγευμένη ἀπὸ τὴν ὁλόχρυρά τους ὁμορφιά. Ἔφτασαν τέλος στὸ χτῆμα τοῦ κ. Δεβίνη, ποὺ κατέφυγε ὁ ἴδιος νὰ ὑποδεχτῇ τὴν ἀρχόντισσα. Ἦταν ἕνας ἔξυπνος γέρος, φιλόξενος μὰ καὶ κάπως ἐπιδεικτικός, καὶ τὸ καμάρι ἔδειχνε τὸ κτηνοτροφεῖο του στοὺς ἐπισκέπτες.

Μὰ ἦταν ἀληθινὴ «κιβωτὸς τοῦ Νῶε» τὸ χτῆμα ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε μέσα πολλὰ κι' ὡραιότατα εἴδη ἀλόγων, βωδιῶν, κοτολιῶν, ὅλ' αὐτὰ σὲ κομψότατα σπιτάκια.

Ὁ Δεβίνης θέλησε νὰ συνοδεύσῃ τὴν κυρία Λάντη καὶ στὸ χτῆμα τοῦ Δελαμότου.

— Ἐκεῖ, τῆς εἶπε, θὰ βρῆτε τὶς ὡραιότερες ἀγελάδες τοῦ κόσμου!

— Ἔχει καὶ χοίρους; ρώτησε ἡ κυρία Λάντη γελῶντας· θέλω νὰ πάρω ἕνα ζευγάρι.

— Ὤ, ἔχει λαμπρούς!

Ὁ Δελαμότος καθόταν στὸ χτῆμα του μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ μὲ τὸ γιό του. Αὐτὸς ἦταν ἕνα ὄμορφο, ζωηρὸ καὶ χαρούμενο παιδὶ ποὺ μὲ ἀγάπη περιποιόταν τὶς ἀγελάδες του.

Ἡ κυρία Λάντη διάλεξε δυὸ καλοὺς ἐγγλέζικους χοίρους κι' ἔπειτα ρώτησε ἂν πουλιόταν καὶ καμμιὰ καλὴ ἀγελάδα.

— Ἴσα-ἴσα, ἔχω μιὰ ἔκτακτη, ποὺ κάνει πολὺ γάλα, εἶπε ὁ Δελαμότος.

Ἡ κυρία Λάντη τὴ συμφώνησε ἀμέσως καὶ τὴν ἀγόρασε.

— Φραντή, εἶπε στὸ δασοφύλακα, ἐσὺ μεῖνε δῶ γιὰ νὰ φέρῃς τὰ ζῶα.

Κι' ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι της, ἀφίνοντας πίσω της τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο τῆς καλοσύνης ποὺ τὴν ἔκανε ἀγαπητὴ σὲ ὅλους.

— Ξέρεις, Ἀνθούλα, γιὰ ποιὸν τἀγόρασα ὅλ' αὐτά;..

— Δὲν ξέρω, κυρία... ἴσως γιὰ σᾶς...

— Ὄχι, δὲν τἀγόρασα γιὰ μένα. Ἡ ἀγελάδα εἶναι γιὰ τοὺς προστατευομένους σου. Φύλαξέ τους τὴ ὥς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, γιατὶ τώρα δὲν ἔχουν στάβλο. Ἀμὲ τοὺς χοίρους;.. Γιὰ πές, γιὰ ποιὸν τοὺς ἀγόρασα;

— Δὲν ξέρω, κυρία...

— Μὰ δὲν ξέρεις νἄχω κανένα χρέος;

— Ὄχι...

— Καὶ τὸ πιάτο ποὺ μοῦ χάρισαν οἱ Δεμαραῖοι, τὸ ξέχασα νομίζεις;.. Θὰ τοὺς ξεπληρώσω τὴ χάρη· κι' εἶμαι βέβαιη πὼς εὐχαρίστως θὰ δεχθοῦν τοὺς χοίρους μου στὴ βίλλα τους.

Ὤ, κι' ἡ Ἀνθούλα ἦταν βέβαιη. Γιατὶ πολλὲς φορὲς εἶχε ἀκούσει τὴν κυρὰ-Δεμάραινα νὰ λέῃ, πὼς ἤθελε νἄχῃ ἕνα ζευγάρι χοίρους ἀπὸ ἐγγλέζικη ράτσα, ποὺ παχαίνουν πιὸ εὔκολα ἀπ' τοὺς ἄλλους.

Ὁ Φραντὴς γύρισε μὲ τὰ ζῶα καὶ τἄβαλε στοὺς στάβλους τοῦ μεγάρου. Ἡ Ἀνθούλα καταγοητεύθηκε μὲ τὼ ραῖο γάλα τῆς ἀγελάδας. Ὅσο γιὰ τοὺς χοίρους, ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα, τοὺς πῆγε μὲ τὸν πατέρα της στὴ βίλλα, θέλησε νὰ κάμῃ μιὰ ἔκπληξη στοὺς φίλους της κι' εἶπε:

— Κοιτάξτε, κυρὰ-Δεμάραινα, αὐτὰ τὰ ὡραῖα γουρουνάκια! Ἡ κυρία Λάντη σᾶς τὰ στέλνει καὶ σᾶς παρακαλεῖ νὰ τὰ τρέφετε γιὰ λογαριασμό της.

Ὁ Δεμάρας κι' ἡ γυναῖκα του τὰ κοίταζαν, τὰ ψηλαφοῦσαν, τὰ θαύμαζαν:

— Τί ὡραῖα ζῶα! Δὲν ξέρω τί θἄδινα γιὰ νἄχα κι' ἐγὼ ἕνα ζευγάρι τέτοια! Μὰ γιὰ νὰ βρῇ κανείς, πρέπει νὰ πάῃ μακριά· ἔπειτα ὁ Δελαμότος δὲν πουλεῖ σ' ὅλους.

Ἡ Ἀνθούλα γελοῦσε, παινεύοντας κι' αὐτὴ τὰ γουρουνάκια. Τέλος, ἅμα εἶδε πὼς ἐκεντήθη στὸ ἔπακρο ἡ ἐπιθυμία τῶν φίλων της, τοὺς εἶπε τὸ μυστικό:

— Ἔ, λοιπὸν εἶναι δικά σας! Σᾶς τὰ προσφέρει ἡ κυρία Λάντη.

Ἀληθινὰ μὲ μεγάλη χαρὰ ἔγεινε δεκτὸ τὸ δῶρο. Τίποτα δὲν θὰ εὐχαριστοῦσε τὸ καλὸ ἐκεῖνο ἀντρόγυνο ὅσο τὰ δυὸ ἐγγλέζικα γουρουνόπουλα. Κι' ἡ κυρὰ-Δεμάραινα τὰ περιποιήθηκε σὰ πριγκηπόπουλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιϛ'.

Ὁ χωρισμὸς δὲν φέρνει πάντα λησμονιά.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ κυνηγιοῦ, ὁ Φραντὴς πήγαινε καθεμέρα στὸ δάσος μὲ τὸν Πάτροκλο. Ἡ Ἀνθούλα λοιπὸν ἔμενε μόνη κι' εἶχε καιρὸ νὰ ἐπισκέπτεται συχνὰ τοὺς Καράδες καὶ νὰ τοὺς κάνῃ ὅ,τι καλὸ περνοῦσε ἀπ' τὸ χέρι της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΩΣ Ο ΤΟΤΟΣ ΕΦΟΥΣΚΩΣΕ ΤΗ ΜΠΑΛΛΑ ΤΟΥ

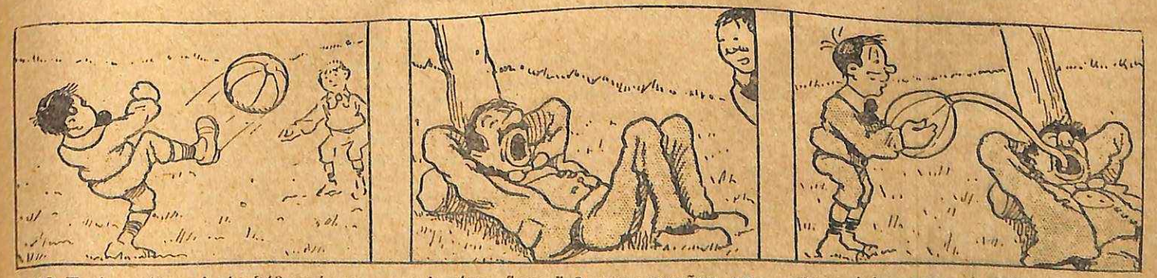

Ὁ Τοτὸς παίζει μὲ τὸν ξάδερφό του φοὺτ-μπὸλλ σ' ἕνα χωράφι. Ἄξαφνα ἡ μπάλλα ξεφουσκώνει. Τί; θὰ διακόψουν τὸ παιχνίδι τους;.. Καθόλου! Νά, ἐκεῖ πιὸ πέρα, ἕνας ἄνθρωπος κοιμᾶται μακάρια στὴ σκιὰ ἑνὸς δέντρου καὶ ροχαλίζει, ξεφυσῶντας σὰν λοκομοτίβα. Μιὰ ἰδέα! Ὁ Τοτὸς χώνει τὸ καουτσοὺκ τῆς μπάλλας του στὸ στόμα τοῦ κοιμισμένου. Καὶ σὲ λίγα λεπτά, ἡ μπάλλα του φουσκώνει θαυμάσια καὶ τὸ παιχνίδι ἐξακολουθεῖ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΤΡΙΔΑ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 24

Εἶναι γλυκὺς ὁ θάνατος μόνον ὅταν κοιμώμεθα εἰς τὴν Πατρίδα.—ΚΑΛΒΟΣ

Ἐκεῖ ποὺ πρῶτα ἐκείτετο
ἡ ὥμορφή μας χώρα
κι' ἀπλώνουνταν ραχάτικα
πόλεις κι' ὥραῖα χωριά,
ἐκεῖ ποὺ ὑψώνουνταν βουνὰ
μεσουρανίς· κεῖ τώρα
ὅλα τὰ σκέπασε ἡ φωτιὰ
κι' ἡ ἄγρια ἐρημιά.

Ἐκεῖ ποὺ πρωτοαισθάνθηκα
τῆς φύσεως τὸ δῶρα
καὶ τὸ νερὸ τὸ γάργαρο
μὲ πότισε δροσιά,
ἐπέρασε ἕνας σίφουνας
κι' ἀγριεμένη μπόρα,
ἀπ' τὴν πατρίδα διώχνοντας
ὅλους μας μακρυά.

Πατρίδα μου, ἐπόθησα
τὰ ἀψηλὰ βουνά σου,
τὸ ἁπαλὸ ἀέρι σου
νὰ μὲ χαϊδέβῃ πάλι,
τὰ ραζακιά, τὰ μῆλα σου,
τὰ σῦκα τὰ γλυκά σου...

Κι' ἀκόμη εἰς τὸ χῶμα σου
ν' ἀναπαυθῶ, κεῖ ποὺ εἶδα
τὸ γαλανὸ τὸν οὐρανό,
τὸ κῦμα στ' ἀκρογιάλι...
εἶναι γλυκὸς ὁ θάνατος
μονάχα στὴν πατρίδα
(Σονέττο) *Πάνος Χειμαριώτης*

ΑΠΟ ΕΝΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 9

Β'

Ἦρθε ὅμως καιρὸς ποὺ χωριστήκαμε. Μπῆκε στὴ μέση ἕνας κομψὸς μελαχροινὸς νέος ποὺ μοῦλεγαν νὰ τὸν φωνάζω θεῖο Παῦλο. Εἶχα μιὰ κρυφὴ ἀντιπάθεια σ' αὐτὸν τὸν κύριο γιατὶ μοῦ πῆρε τὴ θείτσα μου. Ἕνα βράδυ εἴχαμε κόσμο πολὺ στὸ σπίτι. Ἀπὸ νωρὶς, ἡ μαμμὰ μ' ἔντυσε κατάσπρα καὶ μοῦλεγε πὼς ἡ θείτσα μου θὰ ἦταν νυφούλα ἐκείνη τὴ βραδυὰ κι' ἔπειτα θάφευγε μὲ τὸ θεῖο Παῦλο. Μὲ συμβούλεψε νὰ τοὺς φιλήσω τὰ χέρια, νὰ τοὺς εὐχηθῶ νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι καὶ νὰ μὴν κλάψω ὅταν θἄφευγε ἡ θειτσα, γιατὶ ἐκείνη θὰ ἦταν εὐτυχισμένη στὴ νέα ζωή της.

Τὰ λόγια τῆς μαμμᾶς γέμισαν θλίψη τὴν ψυχή μου. Σοβαρά, μὲ σφ γμένα χείλια, στεκόμουν κι' ἔβλεπα ὅταν γινόταν ἡ στέψη. Ἔλαμπε ἡ θείτσα μου ἀπ' ὁμορφιά. Κι' ἔμοιαζε,μὲ τὴ λευκὴ φορεσιά της, τὸ στεφανωμένο ἀπὸ λεμονανθοὺς κεφάλι καὶ τὸ ἀνάερο πέπλο της,σὰν ξωτικιὰ Νεράϊδα ἢ σὰν βασιλοπούλα τῶν παραμυθιῶν. Τὸ βουβὸ θαυμασμό μου ἔκοψε ἡ σκέψη πὼς θὰ τὴν ἔχανα. Δὲ μπόρεσα νὰ σταματήσω τὰ δάκρυα ποὺ ἀκράτητα ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια μου κι' ἔφυγα ἀπὸ τὴ σάλα. Στάθηκα μιὰ στιγμὴ στὸ διάδρομο ἀναποφάσιστη κι' ὕστερα τρεχάτη κρύφτηκα στὴν καμαρούλα μου. Μὲ βρῆκαν ὕστερ' ἀπὸ πολὺ ψάξιμο καὶ ἀνησυχία.

Πέρασαν μῆνες πολλοὶ καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ θείτσα ἔμενε πάντα μακρυά μας. Γράμματά της μονάχα λαβαίναμε συχνα. Ἔξαφνα ὅμως μιὰ λύπη μᾶς πλάκωσε. Ἀπὸ μέρες ἔβλεπα ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ σπιτιοῦ σκυθρωπά. Ἄκουα λέξεις ποὺ δὲ μποροῦσα νὰ τὶς καταλάβω, γιατὶ λεγόταν: ἀρρώστεια, τηλεγραφεῖο... ἡ θείτσα... Μιὰ μέρα καθόμουν στὸ σολόνι κι' ἔπαιζα μὲ τὸ γατούλι μου. Ἡ γιαγιὰ καθόταν σκυθρωπὴ σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἔξαφνα ἡ μαμμὰ μπῆκε μέσα μ' ἕνα πένθιμο φάκελλο στὸ χέρι. Φαινόταν σαστισμένη καὶ οὔτε πρόσεξε στὴ γιαγιὰ ποὺ μόλις τὴν ἔνοιωσε σηκώθηκε, ἕτοιμη κάτι νὰ ρωτήσῃ. Τὰ μάτια της ἔπεσαν στὸ πένθιμο γράμμα καὶ σωριάστηκε λιπόθυμη...

Τὸ σπίτι μας μαυροφόρεσε. Ἐκλαιγαν ὅλοι κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ ξέρω τὸ λόγο. Συναισθανόμουν ἀόριστα πὼς κάτι κακὸ ἔπαθε ἡ θεία Νίτσα μου καὶ πὼς ποτὲ δὲ θὰ τὴν ξανάβλεπα... Κι' ἀλήθεια δὲν τὴν εἶδα πιὰ ποτέ...

Τριανταφυλλένια

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 23

Ἤτανε μιὰ γλυκειὰ μέρα τοῦ Ἀπρίλη. Μήτε ψύχρες μήτε ζέστες. Εἶχα πάει στὴν ἐξοχὴ μὲ κάτι φίλους μου, γιὰ ν' ἀπολάψουμε τὸ ξανάνιωμα τῆς φύσης. Μὰ τί χαρὰ θεοῦ ἦταν ἐκεῖνη!.. Μᾶς φαινότανε πὼς ὁλόκληρη ἡ φύση τραγουδοῦσε μὲ τὴν πιὸ μελωδικιὰ φωνή της τὸ τραγούδι τῆς ζωῆς, γι' αὐτὸ καὶ μεῖς τὴ μιμηθήκαμε.

Βαδίζαμε, βαδίζαμε κι' ὅλο κοινούργιες ὁμορφιὲς μᾶς παρουσίαζε σὲ κάθε βῆμα μας ἡ παιγνιδιάρα.

Τὸ φῶς τ' ἀνοιξιάτικου Φοίβου μᾶς γέμιζε τὶς καρδιὲς εὐθυμία, τὸ τραγούδι τῶν πουλιῶνε στὰ δέντρα μᾶς γοήτευε τ' αὐτιὰ καὶ τ' ἀντίκρυσμα τῆς γύρω πρασινάδας μὲ τὰ πολύχρωμα ἀγριολούλουδα, μᾶς θάμπωνε τὰ μάτια. Ὁ φλοῖσβος τοῦ ρυακιοῦ ἤτανε μιὰ ὑπέρτατη συμπλήρωση στὴν ὁλόχαρη τούτη εἰκόνα τῆς ἀνοιξης.

Ὅλη μας τὴ μέρα τὴν περάσαμε στὶς ἀγκάλες τῆς ἐξοχῆς. Κατὰ τὸ ἡλιόγερμα ξεκινήσαμε γιὰ τὴν πόλη. Τὸ κέφι μας, ὕστερα ἀπὸ τὴ κούραση τῆς ἡμέρας, βαστιότανε ἀκμαῖο

Κατεβαίναμε τὸν κατήφορο μὲ τρελλὰ τραγούδια καὶ ἀστεῖα. Εἴχαμε στολισμένα τὰ καπέλλα καὶ τὶς μπουτονιέρες μας μὲ ἀγριολούλουδα κόκκινα ἢ γαλάζια καὶ κρατούσαμε στα χέρια καλάμια ποὺ στὶς κορφές τους εἴχαμε δέσει πρασινάδες καὶ λουλούδια.

Ξάφνου, σταθήκαμε σὰ μαρμαρωμένοι! Εἴχαμε ἀκούσει μιὰ τουφεκιά, καὶ κεῖ μακρυὰ καμιὰ ἑκατοστὴ βήματα, εἴχαμε δ ἴ νὰ πέφτῃ ἕνας ὄγκος.

«Φονικό!..»

Κι' ἂν καὶ εἴχαμε τρομάξει κάπως, ἐν τούτοις τρέξαμε ὅσο μποροῦσαμε πιὸ γρήγορα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, γιὰ νὰ βοηθήσουμε τὸ λαβωμένο.

Ἀλλὰ μόλις φθάσαμε δέκα μόλις βήματα μακρυὰ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ φονικοῦ, ξεραθήκαμε... στὰ γέλια.

Κάποιος... Κυρ-μέντιος καθότανε μακαρίως κοντὰ σ' ἕνα δέντρο πάνου στὴ χλόη...

Ἔτυχε δηλαδή, σστανικὴ σύμπτωση, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀκούσαμε τὴν τουφεκιά, --κάποιου κυνηγοῦ ὡς φαίνεται,— νὰ εὐδοκήσῃ νὰ ξαπ' ωθῇ καὶ ὁ Κυρ-μέντιος γιὰ ν' ἀναπαυθῇ, καὶ μεῖς τὸν πήραμε γιὰ θῦμα!

Μὰ τί γέλια κάναμε!...

Μίμης Μπιζάνης

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΜΗ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 27.

Ὁ Μίμης εἶχε τὴν κακὴ συνήθεια ν' ἀνεβαίνῃ στὰ δέντρα καὶ νὰ παίρνῃ τὶς φωλιὲς τῶν πουλιῶν μαζὶ μὲ τὰ μικρὰ πουλάκια, πρᾶγμα ποὺ εἶχε ἀπαγορέψει ὁ κ. δήμαρχος.

Μιὰ μέρα, ἀνέβηκε σ' ἕνα δέντρο, ἐπῆρε μιὰ φωλιὰ ποὺ εἶχε μέσα πολλὰ μικρὰ πουλάκια καί, γιὰ νὰ μὴ τὴν δοῦν καὶ τὸν τιμωρήσουν, τὴν ἔκρυψε μέσα στὸ καπέλλο του.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἔτυχε νὰ περνάῃ ἀπὸ κεῖ ὁ εἰρηνοδίκης μὲ τὸ γραμματικό του.

Ἦταν πολὺ σεβαστὸς ὁ εἰρηνοδίκης καὶ τὸν χαιρετοῦσαν ἀκόμη καὶ τὰ παιδιά. Ἀλλὰ ὁ Μίμης ὄχι μόνο δὲν τὸν ἐχαιρέτησε (καὶ ἐννοεῖται γιατί), ἀλλὰ καὶ ἀπόφυγε τὴ συνάντηση

Ὁ γραμματικὸς τότε, ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Μίμη, κατάλαβε ὅτι κάτι τρέχει. Τὸν πλησίασε, τοῦ ἔβγαλε τὸ καπέλλο καὶ ἀμέσως τὰ πουλάκια ἐπέταξαν.

Ὁ εἰρηνοδίκης ἐτιμώρησε τὸ ἄτακτο παιδί. Καὶ ἀπὸ τότε, ἄμα κανεὶς δὲν χαιρετάει, τοῦ λένε: «Μὴν ἔχῃς πουλιὰ μεσ' στὸ καπέλλο σου;»

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

Τόξον τοῦ Φοίβου

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 28

Μοῦ ζητᾶς, Λούλα μου, νέα ἀπὸ τὸ ἀγαπητό σου καὶ ἀλησμόνητο Κάϊρο. Θὰ σοῦ γράψω ὅσα μπορῶ γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὸν καιρὸ; Ἐκτὸς ποὺ θὰ εἶναι πεζὴ ἡ ἀρχή μου, ξέρεις καλὰ πὼς ὁ χειμῶνας εἶναι ἐδῶ ἡ καλύτερή μας ἐποχή. Κι' ἐφέτος ὅπως πάντα τὰ δένδρα καταπράσινα, οἱ βροχὲς σπάνιες, τὸ κρύο εὐεργετικὸ καὶ τονωτικὸ γιὰ τὰ ἐξαντλημένα μας ἀπὸ τὴ ζέστη σώματα.

Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὸ τὸν φετεινὸ χειμῶνα, εἶναι τὸ κολοσσιαῖο ρεῦμα τῶν περηγητῶν. Τοὺς τράβηξε ἰδίως ἡ περίφημη ἀνακάλυψη τοῦ τάφου τοῦ Τουταγχάμεν.

Ἐπῆγα στὸ Ζωολογικό, ὄχι φυσικὰ γιὰ νὰ ἰδῶ τὰ ζῶα, κοινὰ πιὰ γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ νὰ κάνω γούστο τοὺς ξένους. Ἔστεκαν ἐκστατικοὶ ὧρες ὁλόκληρες μπρὸς στὸν ἱπποπόταμο, τὸν ἐλέφαντα, τὶς μαϊμούδες κλπ.

Ἐπῆγα καὶ στὶς Πυραμίδες καὶ μοῦ ἔκαν' ἐντύπωση ὁ συνωστισμὸς τῶν Ἄγγλων καὶ Ἀμερικανῶν. Ἀνεβασμένοι σὲ καμῆλες καταστόλιστες μὲ φούντες καὶ ὑφάσματα κόκκινα, περιεργαζόντουσαν, μὲ τὴν περιέργεια ποὺ τοὺς χαρακτηρίζει, τὰ γιγάντια πέτρινα τρίγωνα καὶ τὴν εἰρωνικὴ Σφίγγα ποὺ χιλιάδες χρόνια μένει ἐραπλωμένη στὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου.

Στοὺς ἀρχαίους τάφους, στὶς ὄχθες τοῦ Νείλου μὲ τὴν πλουσία βλάστηση καὶ τὶς περήφανες κουρμαδιές, στὶς μεγάλες γέφυρες, στοὺς δρόμους, παντοῦ βασιλεύει τώρα μιὰ ζωηρότη ποὺ μὲ κάνει νὰ σκέττομαι μὲ λύπη τὴ νέκρα ποὺ θὰ βασιλέψῃ σὲ λίγο στὴν πόλη μας. Γιατὶ ἡ ἀφόρητη ζέστη θὰ κάνῃ νὰ φύγουν μακρυὰ ὄχι μόνο οἱ ξένοι ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἴδιους τοὺς Κοϊρινούς.

Μὲ ἀγάπη

Ἀνθούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος τῆς Γαλλικῆς: —«Πολὺ ἄσχημος»... πῶς θὰ τὸ ποῦμε γαλλικά, Κωστάκη;

Ὁ Κωστάκης δὲν τὸ ξέρει καὶ σιωπᾷ. Ἕνας ἄλλος τοῦ ψιθυρίζει ἀπὸ πίσω:

—*Τρὲ λαί!* (très laid)

Κι' ὁ Κωστάκης θυμώνει:

—Μαλώστε τον, κύριε! Μὲ λέει τρελό!

Θάλασσα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι, 38 Εὐριπίδου τὴν 28 Ἰουλίου 1924

ΟΥΤΕ σ' αὐτὸ τὸ φύλλο ὁ κ. Φαΐδων μπόρεσε νὰ σᾶς γράψῃ Ἐπιστολή. Γιατὶ ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ τὸ διήγημα «Οἱ συγκινήσεις τοῦ Κοκκινέλη» καὶ στὴν γ' σελίδα δὲν ὑπῆρχε ἀρκετὸς τόπος, γιατὶ ἦταν κι' ἡ σειρὰ τοῦ Μυγχάουζεν. Σᾶς τὸ ἐξηγῶ, γιὰ νὰ μὴ τυχὸν ἀνησυχήσετε ὅτι ὁ κ. Φαΐδων ἀρρώστησε ἤ... τεμπέλιασε σὰν τὸν Ἀναν΄ία.

Στὸ ἐρχόμενο φύλλο, ἐλπίζω, θὰ προκηρυχθῆ καὶ ὁ νέος Διαγωνισμὸς Ἐπιζέως. Θὰ σᾶς δώσω δηλαδὴ ἕνα κείμενο, — ἕνα κομμάτι ἀπὸ διήγημα π: χ:—καὶ θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ τὸ *στίξετε* σεῖς. Θὰ διασκεδάσατε μὲ τὸ κινουργιο αὐτὸ γύμνασμα, ἀλλὰ καὶ θὰ ὠφεληθῆτε. Γιατὶ πολλά, πολλὰ θὰ σᾶς μάθουν τόσο ἡ προσπάθεια ποὺ θὰ καταβάλετε γιὰ νὰ χωρίσετε ὅπως πρέπει τὸ κείμενο μὲ κόμματα καὶ τελεῖες, ὅσο καὶ... τὰ λάθη ποὺ θὰ κάμετε στὴν ἀρκετὰ δύσκολη αὐτὴ ἐργασία.

Νὰ κι' ἕνα ὡραῖο βιβλίο ποὺ πολὺς λόγος γίνεται γι' αὐτό. Εἶναι οἱ «*Θρακικὲς Ἠθογραφίες*» τοῦ καθηγητοῦ κ. Πολ. Παπαχριστοδούλου, μιὰ συλλογὴ διηγημάτων μὲ τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα, τὴ γλῶσσα καὶ τὴν ψυχὴ τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης. Ὅλοι μποροῦν νὰ τὰ διαβάσουν μ' εὐχαρίστηση καὶ ὠφέλεια. Ἀλλὰ θὰ συγκινηθοῦν περισσότερο ὅσοι κατάγονται ἀπὸ κεῖνα τὰ μέρη καὶ σ' αὐτοὺς ἰδιαιτέρως συνιστῶ τὸ βιβλίο. Βρίσκεται σ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, τιμᾶται δρ. 12 κι' εἶναι κάτι ποὺ ἀξίζει πολὺ παραπάνω...

Πολὺ ὅμορφο τὸ γράμμα σου, *Τσουκνιδούλα*. Ναί, θὰ πῶ στοὺς φίλους μου πὼς εἰ δυστυχισμένοι φθτικοὶ τοῦ Σανατορίου ποὺ εἶναι στὸ Ἀσβεστοχώρι, γυρεύουν βιβλία γιὰ νὰ περνοῦν τὶς ὧρες τους,— ἴσως τὶς τελευταῖες ὧρες τῆς ζωῆς τους.... Καὶ πολλοὶ ἴσως θὰ συγκινηθοῦν καὶ θὰ θελήσουν νὰ τοὺς στείλουν ἀπ' ὅ,τι ἔχουν. Ἀλλὰ ποῦ καὶ πῶς;—Τὰ σέβη μου στὴν μαμμά, ποὺ μὲ διαβάζει ἀκόμα...

Ραμπαγᾶ, σ' εὐχαριστῶ καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις. Δόσε τὰ χαιρετίσματά μου στὸ μπαμπᾶ τὸν παλιὸ μου φίλο, ποὺ σοῦ μετέδωσε ὅλη του τὴν ἀγάπη. Ἀλλὰ ἡ μοῦ ξαναγράψῃς μὲ μολύβι, γιατὶ κουράζομαι νὰ διαβάζω ἕνα τόσο ἀγρό, ἄσπρο γράψιμο.

Βεβαιότατα δὲν γίνεται «ἐκ προθέσεως» *Εὐζωνάκι*. Ἀλλὰ πρῶτο ποὺ δὲν ἔχω τόπο νὰπαντῶ σ' ἐσᾶς ἀνεξαιρέτως τὶς ἐρωτήσεις ποὺ μοῦ κάνετε καὶ δεύτερο ποὺ *μόνο τὸν κρίνω* ποῖα ζητήματα ἐνδιαφέρουν ὅλους καὶ ποῖα δὲν ἐνδιαφέρουν καλὰ-καλὰ οὔτε ἐκεῖνον ποὺ τὰ προβάλλει. Γι' αὐτὸ μπορεῖ ἐξαιτίας νὰ νομίζῃς σὺ ἕνα ζήτημά σου τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον ἀπ' ὅλα, κι' ἐγὼ νὰ μὴν τὸ θεωρήσω ἄξιο νὰ δώσω ἀποσχολήσῃ ἐδῶ καθόλου.

Χαίρω ποὺ ἀποφάσισες νὰ μοῦ ξαναγράψῃς, *Ἰτιά*, κ.τ.λ σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ πρῶτο βραβεῖο ποὺ πῆρες στὸ σχολεῖο σου. Γιὰ κεῖνο ποὺ ρωτᾷς, κάτι λάθος θὰ ἔγινε, γιατὶ *Ἰτέα* δὲν ὑπάρχει καμμιά· ἐνῶ *Ἰτιὰ* ποὺ εἰσαι σύ. Τώρα ποὺ ἐπιμένεις, θὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα;

Τὰ ἔλαβα, *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα*, καὶ ἡσύχασε. Πολὺ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὸν Γρίγορο, ἀλλὰ δὲν ἔχεις δίκιο σὲ ὅλα Γιατὶ τὸ εἶδος εἶχε ἤδη ἐξελεχθῆ του ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα καὶ ὑπάρχουν σήμερα *πολλῶν ὁμοίων* Γρίγορι. Γρίγορι δηλαδὴ δὲν εἶναι μόνον τὸ «ὅσο κρατήσῃ τόσο ἄξιο» (Ὁ Σωκράτης ἦτο σοφός) ἢ «μηδὲν οἱ πόνοι Ρῶσσοι νίκης» καὶ τἄλλα ποὺ ἀναφέρεις. Ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἐγκρίνω τὸ δημοσιεύω ἀπὸ τὰς Συλλογάς. Ἀφίνετε τοὺς λείπει κανένα γράμμα ἢ λέξ' γιατὶ ὅταν διαβάζωνται πρέπει τὰ σχήματά τους, ὅλα τὰ γράμματα *ἀκούονται* ἀκριβέστατα. Ἰδὲς καὶ τὶς δημοσιευόμενες ἀλληλογραφικὲς λύσεις. Ἐκεῖ φαίνεται ἡ ἀξία αὐτὸ ποὺ σοῦ λέγω.

Νὰ μὴν ἀνυπομονῆς ποτέ, *Φεγγαράκι*, γιατὶ ὅσο νὰ φτάσῃ τὸ γράμμα, νἀρθῆ ἡ σειρά του νὰ τὸ δημοσιεύσω καὶ νὰ ἐκτελέσω τὶς παραγγελίες, καὶ πάλι νἀρθῆ ἡ σειρά μου νὰ τοῦ ἀπαντήσω, περνᾷ κάμποσος καιρός. Τὸ ξέρω, τὰ παιδιὰ νομίζουν ὅτι ἀρκεῖ νὰ μοῦ γράφουν τὴν Πέμπτη ἢ τὴν Παρασκευὴ γιὰ νἄχουν ἀπάντηση στὸ φύλλο τοῦ Σαββάτου· δὲν λογαριάζουν ὅμως γίνεται ἀπὸ τὴ Δευτέρα καὶ τυπώνεται ἀπὸ τὴν Πέμπτη!—«Μποβαρισμὸς» λέγεται μιὰ ἰδιαίτερη ψυχικὴ κατάσταση (ἢ ἄν θέλῃς ψυχικὴ ἀρρώστεια) ποὺ τὴν εἶχα ἡ περίφημου μυθιστορήματος τοῦ Γάλλου Γ. Φλωμπὲρ. Μὴ μὲ ρωτᾷς ὅμως περισσότερα, γιατὶ αὐτὴ τὴ ψυχολογίες δὲν εἶναι καταλληπτὲς σὲ παιδιά.

Γράφε μου λοιπὸν συχνά, *Καλόκαρδη Παιδούλα*, κι' ἐμπιστεύου μου, ὅπως σὲ μιὰ μητέρα, καὶ τὶς χαρές σου καὶ τὶς λύπες σου. Μὴν ἔχῃς ὅμως τὴν ἀξίωση νἀπαντῶ σ' ὅλα σου τὰ γράμματα ἐκτενῶς. Κάποτε θὰ λαβαίνῃς καὶ μιὰ μικρὴ ἀπάντηση ἢ μιὰ ἁπλὴ ἔνδειξη πὼς ἔλαβε τὸ γράμμα. Ἔτσι κάνω μὲ ὅλους ποὺ μοῦ γράφουν, γιατὶ — εὐτυχῶς—εἶναι τόσο πολλοὶ καὶ—δυστυχῶς—ὁ χῶρος μου εἶναι τόσο περιορισμένος!...

Τί, τί; ἐνόμιζες, *Γλυκὸ Χαμόγελο*, ὅτι μόλις λάβαινα τὴ Συλλογὴ σου γιὰ τὸ Διαγωνισμό, θὰ τὴν ἐδημοσίευα ὁλάκερη; —Ὄχι, φίλε μου, δὲν γίνετ' ἔτσι. Μόνο δυὸ τρεῖς Ἀσκήσεις δημοσιεύω ἀπὸ κάθε Συλλογή, στὸ διάστημα ὅλης τῆς ἐξαμηνίας κι' ὅταν ἔρχεται καθεμιᾶς ἡ σειρά. Τῆς δικῆς σου Συλλογῆς π.χ: ἡ σειρά, γιὰ τὴν πρώτη Ἄσκηση, ἦλθε προχτές. Καὶ ξέρεις τώρα πότε θὰ ξαναρθῆ γιὰ τὴ δεύτερη; Μετὰ δέκα φύλλα! Ὥστε εἶναι ζήτημα ἂν θὰ ξαναρθῆ καὶ γιὰ τρίτη. — Ἀδιάφορο ὅμως. Στὰ ποτελέσματα ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν ἅμα περάσῃ ἡ ἐξαμηνία, μπορεῖ νὰ πάρῃς καὶ Βραβεῖο, ὅσες Ἀσκήσεις κι' ἂν θὰ σοῦ ἔχουν δημοσιευθῆ.

Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες, *Φιφὴ Λεντάκη* Ἀλλὰ γιατὶ νὰ ἰδῆς *τυχαίως* στὸν Ὀδηγὸ ὅτι αἱ λύσεις ἐκεῖνων ποὺ δὲν ἔχουν ψευδώνυμο, συνοδεύονται ἀπὸ δεκάλεπτο; Ὄχι *τυχαίως*! Τὸν Ὀδηγὸ πρέπει νὰ τὸν διαβάζετε ἐπίτηδες καὶ προσεκτικά, ἀλλοιώτικα δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε βῆμα.—Στὸ Γαλλικὸ ἐκεῖνο Κρυπτογραφικὸ δὲν ὑπάρχει κανένα λάθος.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Μελαγχολικέ*. Τὰ τετραδιά σου ὅμως νὰ τὰ γράψῃς μὲ μαῦρο μελάνι, γιατὶ τὸ κόκκινο βλάπτει στὰ μάτια κι' ἐγὼ ἡ καϊμένη πρέπει νὰ τὰ διαβάζω ὅλα. Καθὼς εἶπα κι' ἄλλη φορά, μόνο τὸ ψευδώνυμό σας μπορεῖτε νὰ γράφετε μὲ κόκκινο. Γενικῶς—νὰ τὸ ξέρετε,—τὸ κόκκινο εἶναι γιὰ *μερικὲς λέξεις* ποὺ πρέπει νὰ χυτοῦν καὶ νὰ ξεχωρίζουν σ' ἕνα κείμενο μαῦρο, ἢ γιὰ ὑπογραμμισμοὺς λέξεων, γιὰ χωρίσματα, γι' ἀριθμοὺς κτλ.

Κόρη τῆς Θράκης, Παριζιάνα, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, Φυσιολάτρα, ἐμπρός! ἐξακολουθῆστε τώρα ποὺ κάματε τὴν καλὴ ἀρχή. Θὰ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἂν θὰ μοῦ γράφετε συχνά.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Γαλῆ τῆς Ἀγκύρας, Κόμης τοῦ Ἐφάχ, Ραγιὰς τῆς Ἀνατολῆς, Ἄκις Πορφύρας, Ἑλληνικὴ Σημαία, Ζῆθι Ἑλλάς, Δοξασμένο Κρητικόπουλο, Κυματίζουσα Γαλανόλευκη, Ὀλυμπιονίκης, Μοῦσα, Φαλάκρα, Φλύαρος Σπῖνος, Ἰδανικὸ Ὅραμα, Μιμόζα, Μελαψὸ Σκαλιωτάκι, Ζιζάνιον τῶν Πατρῶν, Σαπφώ, Σβυσμένη Ἐλπὶς καὶ Πόνου Δάκρυ.*—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ λόγια, ξεσπαθώματα κτλ. καὶ τοὺς συγχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: *Τὸ «Ἄγγελάκι» καὶ οἱ «Ἄσπροι Κρῖνοι» τῆς Ἑλλάδος τοῦ Βύρωνος. (Τὸ πρῶτο εἶναι μιὰ ἀξεκαθάριση καὶ παραφορτωμένη ἀλληγορία Στὸ δεύτερο δὲν βλέπω καμμιὰ σχέση μεταξὺ τοῦ παραμυθιοῦ καὶ τῶν... σπουργιτιῶν ποὺ τὸ διηγοῦνται ἢ τὸ ἀκοῦνε.)—«Διαγωνισμοὶ» τοῦ Ρωμαντικοῦ (πολὺ πεζό, ξηρὸ καὶ μάλιστα στὸ τέλος· τέτοιο θέμα, ἀπὸ τὴ μαθητικὴ ζωή, ἀπαιτοῦσι περισσότερη χάρη.)—«Καλοκαιρινὴ βραδιὰ» τῆς Ἑλληνικῆς Δόξης. (Γιατὶ ὄχι καὶ χειμωνιάτικη; Γιὰ τὴν περιγραφὴ ποὺ ἔχει στὴν ἀρχή; Δὲν ταιριάζει καθόλου μὲ τὴν ἱστορία τοῦ κοριτσιοῦ ποὺ διηγεῖται κατόπι. Δὲν ἔχει ἀναλογία, ἁρμονία.)—«Δυπηρὰ Ἱστορία» τοῦ Ἀετομάχου (Ἡ γλῶσσα ἀκατάλληλη. «Μήτηρ τις» καὶ τέτοια δὲν γράφονται πιά.) —«Μαθητικὴ Ζωὴ» τῆς Πονεμένης Ψυχῆς. (Στὴν ἀρχὴ ὡραῖο, στὸ τέλος ἄσχημο. Κρῖμα ποὺ χαλᾷ, γιατὶ μοῦ ἄρεσε το θέμα)—«Καντάδα» τοῦ Μυστηρ. Πόλισμαν. (Ἄτεχνα γραμμένο. Καὶ τὸ θέμα ὄχι πολὺ κατάλληλο.)—«Εὐτυχισμένος ἄνθρωπος» τῆς Δαφνοστεμμένης Νίκης. (Τὸ παραμύθι αὐτὸ τοῦ Τολστοῖ εἶναι πασίγνωστο. Κι' ἐγὼ τὸ δημοσίευσα ἐπανειλημμένως. Πολὺ καλὴ ὅμως ἡ μετάφραση.)—«Λόγια τρελλοῦ» τοῦ Βίκτωρος Β. (Δὲν ἔχω ἄν τὸστειλε γιὰ τὴ Σελίδα. Ὁπωσδήποτε, δὲν θὰ τὸ ἐνέκρινα γιατί, ἂν καὶ καλὰ γραμμένο, δὲν ἔχει θέμα γιὰ παιδιά.) — «Ἡ Λύση τοῦ Ἥλιου» τοῦ Μελαγχολικοῦ. (Κοινότατο. Καὶ πολλὰ θαυμαστικά, παιδί μου. Τί τὰ θέλεις τόσα;) — «Ψαράδικα σκίτσα» τῆς Σμύρνης. (Δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ στείλῃ ἡ Σμύρνη, γιατὶ τῆς ἔνε κρίθη φέτος κι' ἄλλο κομμάτι.)—«Ὁ Ὡραιοπαθὴς» τῆς Ἑλλάδος. (Φλύαρο κι' ἄτεχνο.) — «Στὴ Λειτουργία» τῆς Μελαχροινῆς Νησιωτοπούλας. (Φτωχό· κάτι ἤθελε ἀκόμα γιὰ νὰ γίνῃ... κομμάτι.) —«Δυὸ ἀνέκδοτα» τοῦ Ἄρεως. (Εἶναι μᾶλλον Παιδικὰ Πνεύματα.)—«Ἡ εὐφυΐα τῶν ζώων» τοῦ Σ. Ι. Ἀλεξάκη. (Δὲν ἐπιτρέπεται χωρὶς ψευδώνυμο. Δὲν γράφομε πιὰ σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα.) — «Μερικὲς ἀπορίες» τοῦ Πολυμήτεως Ὀδυσσέως. (Τέτοια βάλαμε πολλὲς φορές. Καὶ σχεδὸν τὰ ἴδια.)

Ἐγκρίνονται: *11. «Τὸ ψευδώνυμό μου» τῆς Φιλοσόφου.—12. «Τὸ ψάρεμα» τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους. — 13. «Τὸ βιβλίο ποὺ προτιμῶ» τοῦ Πίστις-Πατρίς.—14. «Ὁ Διανομέας» τῆς Μελαχροινῆς Νησιωτοπούλας — 15. «Μιὰ νύχτα φθινοπώρου» τῆς Ἀχριοβιολέτας.*

Γιὰ τἄλλα στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5 — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1924. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρα καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Φυσιολάτρης,

μαζί, μὲ τὴ σημείωση, ἀπὸ πάνω σὲ καθεμιά, γιὰ ποιὸ φύλλο εἶναι·) *Πολύαιγιν Ὀδυσσέα* (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Βαρῶνον Μυγχάουζεν* (αὐτὸ τὸ ἔχει ἄλλος·) *Χανουμάκι* (χαίρω ποὺ μοῦ ξαναγράφεις· ὄχι, αὐτὲς δὲν εἶναι·) *Μυστηριώδη Ἱππέα* (ἔστειλα· ὄχι δὰ κι' ἀπὸ τὶς τελευταῖες· ἔχω πολλὲς ἀκόμη!) *Σίπυλον* (ἔστειλα· ὄχι·) *Ἄγγελον Ἱερομνήμονα* (γιὰ τὴν Σελίδα; δὲν ἐπιτρέπεται χωρὶς ψευδώνυμο·) *Θαλασσοκράτορα* (χαρτὶ τῶν Λύσεων ἐνοεῖς; δρ. 2,60 τὰ 13 φύλλα·) *Ἑλληνικὴν Δημοκρατίαν* (ὁ *Περαστικὸς* εἶναι Ἰσότιμος Α' Βραβεῖου κι' ὁ Ὁδηγὸς λέει τί δικαιοῦνται οἱ Ἰσότιμοι·) *Ἀστέρι τῆς Φυλῆς* (πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου!.. δὲν ξέρω ποῦ εἶναι τώρα τὸ Ἀγριοκάτσικο, τὸ φύλλο του στέλνεται ἐδῶ·) *Φλῶρον Δειλινὸν* (ἀκατάλληλο·) *Πόλιν τῶν Ὀνείρων* (βραβεῖον ἔστειλα· φωτογραφίαν περιμένω·) *Λαμπρὸν Ἥλιον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) «Μαθητικὴν Ἕνωσιν» (τέτοια ἐπιταγὴ δὲν ἔλαβα·) *Ἥρωα Ξεσπαθώματος, Σμύρνην, Νιαγάραν, Σταράτην κτλ. κτλ.*

Κρητικὰ Βουνά, Προσκοπάκι, Εὔελπιν, Ρούλαν, Ἄσπρο Κουνελάκι, Γιὸν τῆς Ρούμελης, Ε. Ρουσσάκην, Κόμητα Φοίνικα, Ροδιακὴν Αὔραν, Ἱερὰν Ἡμέραν, Πανοῦργον Ὀδυσσέα. Πορθητὴν τῆς Τροίας (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *28 Ἰουλίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 215ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 2 Σεπτεμβρίου.)

506. Λεξίγριφος

Μιὰ πρόθεση κι' ἕν' ἄρθρο
Σὲ δρόμο ἀπαντηθῆκαν
Καὶ ποιητὴν ἀρχαῖο
Στὴ θέση τους ἀφῆκαν.

Δοξασμένη Φουστανέλλα

507. Συλλαβόγριφος

Ἕνα ναὶ προφέρω μόλις
Μ' ἕναν ξένο ποταμό,
Καὶ τὸν φέρνω ἐδῶ ἀμέσως
Νὰ τὸν κάνω ἑλληνικό.

Μυστηριώδης Ἱππεὺς

508. Μεταγραμματισμὸς

Μικρὴ νῆσος εἶμαι,
Στὸ Αἰγαῖο κεῖμαι.
Ἕνα γράμμ' ἀλλάζεις;
Γλύκα δοκιμάζεις.

Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας

509. Ἀναγραμματισμὸς

Ἄνδρα τῆς Γραφῆς κλεινὸ
Ἀναγραμματίζω
Κι' ἕνα ἐπίρρημα κοινὸ
Ἔτσι σχηματίζω.

Πέτερ Φὸς

510. Μαίανδρος

* * * * * * * * * * * * * * *
* * * * * *
* * * * * * * * * *
* * * * * *
* * * * * * * * * * * * * * *

Κατὰ σειρὰν θαναγινώσκωνται: Θεὰ πρωϊνή, ἔντομον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, βεβαιωτικόν, ἄνθος, ἄνεμος, νομοθέτης, γεωγραφικὸς ὅρος, υἱὸς τοῦ Νῶε, ἀριθμητικόν, πρόθεσις, φυσικὸς λιμήν, Ἀπόστολος, χρονικόν.

Σταῦρος Δημ. Κούρτης

511—515. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

γύρος, τύχη, Ἅγις, πυξίς, λόφος.

Φιφὴ Ι. Σταυροπούλου

516. Λογοπαίγνιον

Τί διαφέρει ἡ ὥρα ἀπὸ τὸν πτωχόν;

Καμέλια

517. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά των νὰ σχηματίζουν νῆσον,

πρεσβύτης, ἀποστρέφομαι, ὑγρός, σιωπῶ, θόρυβος.

Δὸν Ζουὰν

518. Φωνηεντόλιπον μετ' Ἐλλιποσυμφώνου

μδν-γν.—αο-η-ιι

Λαμπρὸς Ἥλιος

519. Γρῖφος

τερ
τερ T τερ
::—κε
τερ τερ
τερ

τος
αἴ! τος + τος θεία!
τος τος
τος

Λευκὸς Γλάρος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

520. Métagramme

Avec ma tête,
Je t' instruis;
Change-la: tout bête
Fait ce que je dis.

Πόλις τῶν Ὀνείρων

521. Enigme

Je fus demain et je serai hier.

Δαφνοστεφὴς Ἑλλὰς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 21

283. Πρόξενος (πρό, ξένος)—284. Μάστιξ (μά, Στύξ.) — 285. Ψιττακός-Πιττακός.— 286. Ἀμαλία-Λαμία.—287. Φοῖνιξ. 288. Ν ΕΙΣ ΞΑΝΘΩ ΑΡΓΟΛΙΣ ΣΕΣΩΣΤΡΙΣ 289. ΗΠΕΙΡΟΣ (Πόρος, ἔπος, Ἰόπη, ῥῆσις, ὅρος, Σείριος.)—290. Πετεινός. (ΧαράλαμΠΕ, ΤΙΝΟΣ...) —291—295. Διὰ τοῦ Θ: *θάπτω, θέρος, ἄθλος, θρόνος, θῦμα.*—296. ΑΘΗΝΑΙ (Ἀθηνᾶ, Ἄθως, ΚρΗτη, ΚρόΝος, ΕὑρυΑλη, ΟὐρανΙα.) — 297. Ὁ καλὸς φίλος στὴν ἀνάγκη φαίνεται. — 298. *Ὅταν ὑπόσχεσαι, νὰ εἶσαι συνεπής* (ὦ, ταν ὑπὸ σχε, σένα, εἰς ε σὺν ἐπὶ ς.)—299. FAISAN-DINDON (FreD, AbrI, IraN, SaïD, ArnO, NaîN) — 300. Vouloir c' est pouvoir.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70 Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—1012)

ΕΙΚΟΣΙ ΒΡΑΒΕΙΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ Α' ΜΕΓΑΝ Διαγωνισμὸν ΚΩΜΙΚΩΝ ΚΑΡΤΩΝ. Βραβεῖα ΕΙΚΟΣΙ ΕΚΛΕΚΤΑ. Ὁ συμμετέχων θὰ λαμβάνῃ ἀπὸ ἑμὲ ΜΙΑΝ δραχμήν. Προθεσμία δίμηνη. Δ)σις: Χαρίλαον Νικολόπουλον, Καστανιὰν-Σπάρτης.

(ΚΔ'—1013)

ΑΛΚΗΣΤΙΣ, καὶ μ' ὅλη τὴν ὑπόσχεση ποὺ σοῦχα δώσει δὲν πρόφθασα νὰ σ' ἀποχαιρετήσω, Τί λές; νὰ περιμένω κανένα γράμμα σου; ΜΟΥΣΑ

(ΚΔ'—1014)

ΦΙΛΟΣΟΦΕ, πῶς τὰ πῆγες στὶς ἐξετάσεις τῆς ἁρμονίας; Μ. Μ. ἔλαβα· εὐχαριστῶ. ΜΟΥΣΑ

(ΚΔ'—1015)

Αγαπητή μου ΑΡΤΕΜΙΣ, κάρτα ἔλαβα· εὐχαριστῶ πολύ. Στεῖλε Δ)σιν. ΙΠΠΟΛΥΤΗ

(ΚΔ'—1016)

Κυκλαμιά, Ἰδανισμέ, στεῖλατε: Πιπίναν Ζαντέ, Δίβρην Λαμπείας.—*Κύκλωψ, στέλλω.—Μάγισσα*, σοῦ ἄρεσε ἡ περιγραφή; ; ; Περιμένω δική σου στὴν παραπάνω διεύθυνσι. ΜΙΜΟΖΑ

(ΚΔ'—1017)

Α*θω, Αἰγυπτιώτη, Ἄτλα, Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, Δροσοσταλίδα, Διάνα, Μελαγχολικέ, Φιλόσοφε*, ἀνταλάσσουμε Μ. Μ; Περιμένω (ΚΔ' 854).

Ἐλευθέριος Ρουσσάκης

(ΚΔ —1018)

Σεμίραμις, γειτονοποῦλες ἔ; χάρηκα πολύ. Χείμαρρε, Ὀλέμπικ, Πάνε Χειμαριώτη, Μπερμπαντάκο, θὰ διαγωνισθῆτε; ΤΣΟΥΚΝΙΔΟΥΛΑ

(ΚΔ'—1019)

Μ*περμπαντάκο, Κόκκινε Κρίνε, Τριανταφυλλένιο Μπουνετάκι*, ἔστειλα· περιμένω. — *Δροσοσταλίδα Ἀνθισμένη Λυγαριά*, εὐχαριστῶ στεῖλτε πρῶτες.—Νέστωρ, σὲ ξεύρω, σύ; ΑΙΓΛΗ

(ΚΔ'—1020)

Ρ*ένο Φραγκούδη*, γιὰ τὸ χαμὸ τῆς πολυαγαπημένης μου ἐξαδελφούλας Ρίκας, δέξου τὰ εἰλικρινῆ μου συλλυπητήρια. ΑΙΓΛΗ

(ΚΔ'—1021)

Ν*ησὶ τῆς Ἀφροδίτης*, γιὰ τοὺς εὐτυχισμένους ἀραβῶνας σας δεχθῆτε ἀπὸ τὴν *Αἴγλη* τὶς θερμές της εὐχές. ΑΙΓΛΗ

(ΚΔ'—1022)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΙΓΛΗΣ

Προκηρύσσω Διαγωνισμόν, προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ δωρεάν. Ποία ὑπῆρξε ἡ εὐτυχεστέρα στιγμὴ τῆς ζωῆς σας;

Μικρῶν Μυστικῶν.

Κάρτ-ποστὰλ μὲ μιὰ μικρὴ σκέψη.

Ζωγραφικῆς

Καὶ πῶς φαντάζεσθε τὴν *Αἴγλη*.

Βραβεῖα 12.

Σύλλογοι λάβετε μέρος στὸ φτωχὸ διαγωνισμό μου.

Δ)σις: Αἴγλην, ὁδὸς Σαριπόλου 4, Limassol (Chypre) ΑΙΓΛΗ

(ΚΔ'—1023)

Π*ουλὶ τῆς Καταιγίδος, Πᾶν Ὀρεσίβιε, Λόρια, Χείμαρρε*, ἀνταλλάσουμε Μ.Μ; στεῖλατε. *Μπερμπαντάκο*, περιμένω. *Κισσέ*, ἀλληλογραφοῦμε; Φίλιππα Χρυσοστόμου, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅ,τι μοῦ σκαρώσατε. ΛΙΤΣΑ

(ΚΔ'—1024)

Π*ρωτομπαίνοντας* στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους. Νοσταλγοῦσα Σμυρνιοπούλα, Πόνου Δάκρυ, ἕνα σας τετραδιάκι θὰ μ' εὐχαριστοῦσε. Περιμένω.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

(ΚΔ'—1025)

Ν*ίκ-Κάρτ*, εἶμαι ἐξοχή. Στὸ γράμμα περισσότερα. Σέρλοκ-Χόλμς, σὲ γελάσανε. ΣΑΠΦΩ

(ΚΔ'—1026)

Θ*ΡΗΝΕ ΜΑΝΝΑΣ*, γιὰ τὸ ὑπέροχό σου ψευδώνυμο ὁλόθερμα σὲ ὑποστηρίζουμε. ΠΑΣΧΑΛΙΑ, ΖΑΚΕΛΙΝΑ

(ΚΔ'—1027)

Τ*ρελλοαρσακειὰς θυμᾶσαι τὴ βρ... στὸ Παληὸ μὲ τὴν Κυβέλη, Ἀ... καὶ Νέλλη; Τρελλὴ Γυμνασιόπ...*

(ΚΔ'—1028)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Γρ... τοσήμων. Προθεσμία τετράμ... Συμμετοχὴ μονόδραχμος. Βραβεῖα ... Δ)σις: Nicolas Drakidès, Ze... (Egypte).

(ΚΔ'—1029)

ΜΕΓΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Μ. Μ... κῶν. Προθεσμία δίμηνος. Συ... τοχὴ δραχμή. ΒΡΑΒΕΙΑ α') τόμος Β... ριόδου. β'.) Μυθιστόρημα 'Ι... Βέρν. γ'.) Νίκ-Κάρτερ. Δ)σις: 'Αν... Π. Μανωλίδην, ρ. γ. Ἀθήνας.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ «Τιτάν», «Συναδέλφ... «Ὀδυσσεύς», «Τυφών», «Κύκλωψ» κ... Κράκ, Τετραπέρατε, Ρίτα, Χειμαρ... τιμὴ ἡ συμμετοχή σας.

ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

(ΚΔ'—1030)

Ε*ισερχομένη διὰ πρώτην φορὰν ... τὸν Διαπλασόκοσμον, χαιρετῶ ... τας.* Δαλιλὰ

(ΚΔ'—1031)

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Σύλλογος ἐν Ἀλεξανδρουπόλει· σκο... διάδοσις τῆς «Διαπλάσεως» προ... ρυξις διαγωνισμῶν, ἵδρυσις βιβλιοθ...

Ἀρχηγοί

ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ
ΘΡΥΛΛΙΚΗ ΘΡΑΚΗ

Α'. Διαγωνισμὸς ἀγράφων κα... ὑπ' ὄψιν θὰ ληφθῇ ποσότης· συ... τοχὴ δραχμή, προθεσμία 31 Αὐγούστ... Βραβεῖα 80 δραχμῶν. Δ)σις: (ΚΔ'—... Σύλλογοι «ΤΙΤΑΝ», «ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣΗ», «... ΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙ», «ΚΥΚΛΩΨ», «ΤΥΦΩΝ», «... ΝΑ» κ.λ.π. λάβετε ΜΕΡΟΣ. ΜΕΛΗ ... δεχόμεθα, συμπληρωθέντος ἀριθ... ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. ΛΑΒΕΤΕ ... ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΜΑΣ.

(ΚΔ'—1032)

Δ*ίκαιε Ἀριστείδη*, ἀνταλλάσσουμε κ... τες;—*Νύμφη τοῦ Ἔβρου, Θρ... Θράκη.*

(ΚΔ'—1033)

ΙΔΑΝΙΣΜΕ, ἂν θέλετε νὰ γνωρισθ... γράψατε: Χαρ. Σταυρόπουλον ... Ἀθήνας.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

(ΚΔ'—1034)

ΓΟΓΟ ΑΣΤΕΡΗ, Μ. Μ. ἔλαβα, εὐχαρισ... Δὲν εἶχα διεύθυνση; τί ἀφηρημ... ΘΑΛΑΣΣΑ

(ΚΔ'—1035)

Μ*παίνοντες μ' ἕνα χαρούμενο ... στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, ... ρετῶμεν Διαπλασόπουλα καὶ Δια... σοπούλες.*—ΠΙΚ-ΝΙΚ, ΚΥΠΡΙΩΤΙΚΗ ΕΛΠ...

(ΚΔ'—1036)

Σ*ύλλογο, ι Γκαιμόν, Ἡρωϊκὴ Φ... Τραγοῦδι τῆς Ἑνώσεως, Μέ... Τριανταφυλλένια, Τριανταφ... Μπουνετάκι, ἀλληλογραφοῦμε; ἀντ... λάσσουμε Μ. Μ;* ΠΙΚ-ΝΙΚ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—18... ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμο... ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑ... ἑξῆς: 7ος, 12ος, 14ος, 18ο... 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμ... δρ. *15*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστ... λόμενος δραχ. *16* διὰ τὸ Ἐσω... ρικὸν καὶ δραχ. *20* διὰ τὸ Ἐξ... τερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—19... ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες ... μοι, 30 ἐν ὅλῳ, Ἕκαστος τόμ... ἄρραφος, δρ. *47* καὶ ραμμέν... δρ. *50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐπ... στου τόμου προσθετέα εἰς τ... ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικ... δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 5 ... ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικ... δρ. *12*,—εἴτε ἄρραφος, εἴτε ρα... μένος.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & Σια-ΣΟΦΟΚΛ. 3